

Nacional de
Catalunya i les Illes

Pla de
Curs

2019-
2021

LA MILITÀNCIA BEN FONAMENTADA EN L'ESTIL DE VIDA DE JESÚS

1. INTRODUCCIÓ: QUÈ ÉS UN PLA DE CURS?

El **Pla de Curs** (PdC) és l'instrument nacional que ens ajuda a aprofundir en alguns aspectes de fons del Moviment. Ens ajuda a prendre consciència de les opcions de la JOC i a anar-les madurant, personal i col·lectivament.

És l'instrument que ens ajuda a actualitzar la finalitat i els objectius de la JOC i a aprofundir-hi per a créixer i avançar en la nostra militància.

La finalitat de la JOC, com diu el nostre DNI, *“és la construcció i acollida del Regne de Déu, partint de la nostra realitat de joves de la classe obrera”*. I aquesta finalitat es concreta en sis objectius, que són:

- 1) **Arribar i estar al servei dels i les joves del món obrer**, especialment dels i les que estan en situacions més precàries
- 2) **Prendre consciència, com a joves, de la realitat que vivim** i de pertànyer a una classe social amb unes característiques pròpies: la **Classe Obrera**
- 3) **Viure de manera individual i col·lectiva** aquells valors que ens permetin reconèixer-nos com a **fills i filles de Déu**
- 4) **Descobrir i viure l'experiència de Jesucrist i sentir-nos enviats i enviades** per ell a possibilitar que altres joves facin la mateixa experiència
- 5) **Posar-nos en acció i comprometre'ns per a transformar les estructures i situacions de la societat** que generen tota mena d'injustícies, en un procés de conversió i alliberament personal i col·lectiu
- 6) **Formar joves en una opció de vida militant, cristiana i obrera**

Els PdC's neixen dels Consells Nacionals, on es treballen les orientacions, a partir de les quals es proposen uns objectius a assolir i treballar amb els corresponents mitjans. Concretament, aquest PdC neix del XVI Consell Nacional on vam treballar l'orientació: **“LA MILITÀNCIA BEN FONAMENTADA EN L'ESTIL DE VIDA DE JESÚS”**.

Per tant, aquest PdC és el resultat de la posada en comú de tota la feina de les federacions de la JOC Nacional de Catalunya i les Illes. Tots els propòsits que ens marquem com a Moviment per poder treballar el tema de l'orientació es desenvolupen en uns objectius amb uns mitjans, que venen justificats per les aportacions del XVI CONSELL NACIONAL, i que s'han de treballar durant els dos propers cursos, **2019-2020** i **2020-2021**

2. INTRODUCCIÓ: PER QUÈ AQUEST PLA DE CURS?

El treball el vam començar el passat curs 2018-2019 i va finalitzar amb el **XVI Consell Nacional**, concretament amb l'orientació: "**LA MILITÀNCIA BEN FONAMENTADA EN L'ESTIL DE VIDA DE JESÚS**".

Aquesta orientació sorgeix de constatar el següent:

1. Que s'ha produït un salt generacional on molts dels fonaments de què és ser militant no s'han arribat a transmetre o copsar del tot o amb la plenitud necessària.
2. Que degut a la manca de fonaments que tenim els i les militants, costa fer-nos nostre el projecte i tenir consciència de ser part d'un moviment d'església, de joves i de caire obrer.
3. Que tenint això en compte, veiem necessari que es treballin les opcions del moviment i, sobre tot, la fe com a eix vertebrador de tot el que fem. per, a partir d'aquest punt, prendre consciència que és un moviment dels i per als joves- i per tant, n'hem de ser responsables- i ser llevat dins la pasta del món obrer.

Com a **Juventut Obrera Cristiana** (JOC) és un repte fonamental fonamentar la nostra militància en l'estil de vida de Jesús. volem fer-ho amb la ferma convicció que és Déu Pare que treballa amb les nostres mans, amb Jesucrist de company de camí i amb la força de l'Esperit. I

sense perdre de vista allò que ens identifica com a Moviment Especialitzat d'Acció Catòlica.

Que tot aquest treball nascut al XVI Consell Nacional no es quedi en aquest material, sinó que ens empenyi a fer experiència d'aquests objectius.

Rebem-lo doncs amb les mans obertes i planifiquem el curs perquè no ens passi de llarg. Donem sentit a les pautes que tenim a continuació posant i passant la nostra vida pels diferents objectius i mitjans.

Bon camí i bona feina!

3. COM TREBALLEM AQUEST PLA DE CURS?

Com bé sabeu, del XVI Consell Nacional han sorgit 7 objectius a treballar durant els pròxims dos cursos. Per facilitar el poder treballar-los tots i amb qualitat, us presentem una proposta de treball:

La finalitat d'aquest Pla de Curs no és altra que **fonamentar la nostra militància en l'estil de vida de Jesús**. Per això us oferim aquest material a treballar-lo durant aquests propers dos cursos.

Per poder dur a terme els objectius sorgits del treball de les federacions al XVI Consell Nacional, es proposa un **objectiu transversal** que funcioni com a eix vertebrador de tots dos cursos:

- ❖ **Objectiu 1:** TREBALLAR PER UNA MILITÀNCIA COHERENT I CRÍTICA ENVERS LA SOCIETAT QUE VIVIM

Primer any (Objectius a treballar durant el curs 2019-2020)

- **Objectiu 2:** APROFUNDIR EN EL MÈTODE DE LA RdVO COM A EINA PRESENT EN TOT EL TREBALL DEL MOVIMENT
- **Objectiu 3:** VIURE LA FE LLIGADA A LA VIDA RESPECTANT EL PROCÉS
- **Objectiu 4:** SER REFERENT DE L'ESTIL DE VIDA DE JESÚS EN CONTRAPOSICIÓ AL MODEL CAPITALISTA ACTUAL

Segon any (Objectius a treballar durant el curs 2020-2021)

- **Objectiu 5:** TRANSMETRE LES OPCIONS DEL MOVIMENT EN EL NOSTRE DIA A DIA
- **Objectiu 6:** SER TESTIMONI D'UNA ESGLÉSIA JOVE I ACTIVA
- **Objectiu 7:** POTENCIAR EL SENTIT COMUNITARI DE LES LLUITES TRANSFORMADORES

4. OBJECTIUS I MITJANS

*A CONTINUACIÓ TENIM ELS 7 OBJECTIUS AGRUPATS EN DOS CURSOS
EN TORN D'UN OBJECTIU FONAMENTAL I AMB EL PROPÒSIT DE:*

*“FONAMENTAR LA
MILITÀNCIA EN L'ESTIL DE
VIDA DE JESÚS”*

*ELS OBJECTIUS TENEN ELS
PROPIS MITJANS QUE CADA
FEDERACIÓ, EQUIP/GRUP,
MILITANT... CONCRETARÀ EN
EL SEU AMBIENT.*

OBJECTIU TRANSVERSAL PELS DOS CURSOS:

- ❖ TREBALLAR PER UNA MILITÀNCIA COHERENT I CRÍTICA ENVERS LA SOCIETAT QUE VIVIM
- Mitjans:**

Nacionals	Federals	Personals
<ul style="list-style-type: none"> -JdF -Setmana Santa -Diàlegs interreligiosos, interculturals, interassociacionals -FdA -TNI -Pastoral Obrera -CNJC -Comissions Nacionals - Tenir espais per compartir i qüestionar - Posicionament en l'àmbit nacional davant les injustícies personals i socials (comunicats) - Espais on compartir posicionaments davant les injustícies i vivències personals i col·lectives - Racons de setmana santa, espais on debate. - Exercicis espirituals <p>Formació teològica i social</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Posicionament en l'àmbit federal davant les injustícies personals i socials (comunicats) - Recessos federals - Formacions / estudis d'evangeli sobre les opcions del moviment i l'estil de vida jocista - Accions federals / campanya / Relació amb altres entitats -Reses Federal -Formacions Federals. -Accions federals -Comissions federals -Diàlegs interreligiosos, interculturals interassociacionals 	<ul style="list-style-type: none"> Pregària personal Revisió de Vida Obrera Quadern de Vida Incorporar l'evangeli en els testimonis RdVO sobre el nostre estil de vida Posicionament personal davant les injustícies personals i socials Vivència de comunitat Viure allò que transmetem: RdVO, fer vida d'equip... Oferir-nos com a iniciadors/es Actitud d'escolta i d'acció Quadern de Vida Pregària personal

La coherència en el què creiem és fonamental per donar una resposta real a una militància ben fonamentada, ja que defineix el nostre estil de vida. Com més coherent sigui més alliberats ens sentirem. Ser militant jocista vol dir comprometre's amb un estil de vida concret. Ser cristià significa ser seguidor de Crist. L'estil de vida jocista és l'estil de vida de Jesús, un estil que va a contracorrent de la societat actual. Sabem que és difícil ser coherents, com a jocistes, entre la imatge de societat nova i projecte d'home nou que volem/desitgem (Regne de Déu: una societat alegre, fraterna, solidària, humil, creient...) i el què vivim en el nostre dia a dia, una societat que ens aboca al "mal". Som anyells enmig de llops (Lc 10,3). Aquesta coherència implica renúncies i sacrificis, que a curt termini, són difícils, però hem de formar-nos, reflexionar i anar fent passes per avançar en la plena coherència entre el que creiem i el que fem. A poc a poc, però, sense aturar-nos. La convicció en el que es viu és essencial per a una transmissió sincera.

OBJECTIUS PEL PRIMER ANY

OBJECTIU 2:

- APROFUNDIR EN EL MÈTODE DE LA RDVO COM A EINA PRESENT EN TOT EL TREBALL DEL MOVIMENT

Mitjans:

Nacionals	Federals	Personals
<p>-Actes i formacions basades en el mètode de la RdVO</p> <p>-Comitè nacional</p> <p>-EdE</p> <p>-Formació nacional sobre RdVO. A partir de qualsevol tema que calgui treballar (economia, iniciació, campanya...), es proposa fer grups barrejats que facin RdVO no programada, a partir de fets que proposin els militants en aquests grups.</p>	<p>-Esquema de RdVO en el CF</p> <p>-Seguiment del Comitè als equips de RdVO (monografies, pregàries, etc.)</p>	<p>- Ordre del dia de les reunions</p> <p>- Calendari</p> <p>- Rodes de fets preparades</p>

A la RdVO aprenem a mirar la realitat amb els ulls de Jesús, a contrastar-la amb el projecte del Regne de Déu i a actuar en coherència. La nostra acció militant no neix del “perquè toca”, “perquè cal” o “perquè sempre s’ha fet així”, sinó que sorgeix de les crides de la RdV a comprometre’ns amb el nostre entorn de manera organitzada. Per tant, si volem arrelar la nostra militància en Jesús, hem de tenir espais de qualitat per fer RdV amb profunditat.

No perdre de vista l’esquema jocista de veure, jutjar i actuar, i celebrar-ho en tot el que fem com a element educatiu, tal com ho expressa el Document d’Identitat

OBJECTIU 3:

- VIURE LA FE L·LIGADA A LA VIDA RESPECTANT EL PROCÉS PERSONAL

Mitjans:

Nacionals	Federals	Personals
<ul style="list-style-type: none"> - Material per treballar el procés de fe, des de la iniciació fins a la militància adulta -Acompanyament i/o qüestionament els processos personals. - Estudi d'Evangelí: "el camí dels deixebles" - RdVO programada sobre els processos de fe - Espais comunitaris per viure i compartir la Fe - Setmana santa - Escola de responsable - Tallers específic a setmana santa nacional -Rams – colònies	<ul style="list-style-type: none"> - Material per treballar el procés de fe, des de la iniciació fins a la militància adulta -Acompanyament i/o qüestionament els processos personals. - Estudi d'Evangelí - RdVO programada sobre els processos de fe - Espais comunitaris per viure i compartir la Fe	<ul style="list-style-type: none"> - Quadern de vida - Pregària personal - Estudi d'Evangelí - Revisió de Vida Obrera, aprofundint i cuidant, sobretot, el jutjar - Incorporar l'evangelí en el testimoni - RdVO programada sobre la fe - Recés

Constatem que sovint vivim la fe com un element llunyà o antiquat, però hem de procurar d'entendre-la com un procés natural personal que es va fent present en el dia a dia. Cal ser coherent en la relació fe–vida, practicant el que creiem, en el nostre dia a dia, en la nostra militància. És important tenir moments d'aturada i reflexió (quadern de vida, pregària personal, recés...) per veure els signes de Déu en la nostra vida. La fe és quelcom personal i, per tant, hem de poder i saber respectar el procés personal de cadascú. Constatem que no tothom té el mateix procés perquè no tothom descobrim Jesús en el mateix moment. No podem racionalitzar la nostra fe, no podem respondre amb esquemes o premisses les nostres experiències de fe, però si cal tenir moments on se'ns qüestionem per així avançar-hi. Cal potenciar un procés educatiu de la fe, partint de cada jove, creiem que caldria fer una espècie de planificació en l'àmbit nacional de què s'hauria de conèixer de Jesucrist a mesura que anem avançant en la nostra militància igual que es té amb la iniciació).

OBJECTIU 4:

- SER REFERENT DE L'ESTIL DE VIDA DE JESÚS EN CONTRAPOSICIÓ AL MODEL CAPITALISTA ACTUAL

Mitjans:

Nacionals	Federals	Personals
<ul style="list-style-type: none"> - Formació - xerrada: com gestionar la nostra economia amb l'estil de Jesús. - Treball de fons sobre els criteris en la gestió econòmica de la JOC. - Actes Nacionals (FdA, TNI, Trobada de Pasqua, etc.) - CNE	<ul style="list-style-type: none"> - Treball de fons sobre els criteris en la gestió econòmica de la JOC. - Actes Federals (30 D'abril, Nit de Rock, etc.) - Consum de proximitat - Trobades federals - Comitè Federal - Equips d'acció	<ul style="list-style-type: none"> - RdVO - Equips d'acció - Estudi d'Evangelí - Quadern de vida - Accions personals

El capitalisme és un sistema que ens deshumanitza. A la JOC diem que Déu vol per als i les joves una vida plena i lliure. A la nostra societat es presenta a vegades el cristianisme com un sistema còmplice del capitalisme. Volem conèixer l'estil de vida de Jesús per a poder oferir la proposta alliberadora de Jesús per fer front a un capitalisme que explota, empobreix, aïlla, individualitza, segrega, exclou...

OBJECTIUS PEL SEGON ANY

OBJECTIU 5:

- TRANSMETRE LES OPCIONS DEL MOVIMENT EN EL NOSTRE DIA A DIA

Mitjans:

Nacionals	Federals	Personals
<ul style="list-style-type: none"> - Jornades de Formació: específiques: joventut i la seva realitat, el món obrer, església i fe - Estudis d'Evangelí: com vivim el ser joves, el ser obrers i el ser cristians - Formacions i reflexió conjunta sobre les opcions de la JOC i la seva actualització avui - Les xarxes socials com a mitjà de transmissió del missatge de Jesús i de la Classe Obrera - Acció nacional /campanya - Formació sobre com Jesús es relacionava amb la gent Formació social	<ul style="list-style-type: none"> - Les xarxes socials com a mitjà de transmissió del missatge de Jesús i de la Classe Obrera - Formació en els opcions - Estudis d'evangelí - Espais comunitaris per compartir en comunitat la pròpia realitat i com actuem en ella - Accions col·lectives / campanya - Formació sobre com Jesús es relacionava amb la gent - Formació social Coneixement de les realitats federals	<ul style="list-style-type: none"> - Revisió de Vida Obrera - Especial cura als jutjars de les RdVO - Pregària i reflexió personal - Quadern de vida i/o acció - Acció personal - Equip d'acció - Formació psicoafectiva - Formació social - Llenguatge proper als i les joves dels nostres voltants Dedicar temps a les relacions i a ser testimoni

Constatem carències i manca de consciència en la militància sobre en les 3 opcions del Moviments: opció per la joventut, opció per la Classe Obrera, opció per Jesucrist. En general, la militància actual, per la seva realitat (en majoria jove i poc formada en les opcions de la JOC) li costa veure i sentir-se jove obrera cristiana, com una mateixa forma de ser i no parcel·lada. Ens preguntem: ¿som crítics? ¿Som testimonis dels valors de Jesús? ¿Tenim present a la joventut d'avui? Veiem que hem de reflexionar sobre com hem de portar les opcions del moviment a la nostra vida, formar-nos-hi i actualitzar-les "aquí i ara" per transmetre-les de forma natural en el nostre dia a dia.

OBJECTIU 6:

- SER TESTIMONI D'UNA ESGLÉSIA JOVE I ACTIVA, SEGUINT L'ESTIL DE VIDA DE JESÚS

Mitjans:

Nacionals	Federals	Personals
<ul style="list-style-type: none"> - CNJC - Convocatòries de mobilitzacions pròpies i externes (1 de maig, 8 de març, TNI, FdA...) - Campanya - Formació sobre Cardijn i l'origen de la JOC - Xarxa d'entitats - Participació en realitats eclesials (POC, POB, CAC,POT, POSF, Aplec de l'Esperit, etc.) - Xarxes Socials	<ul style="list-style-type: none"> -Formacions Federals. -Accions federals - Pregària - Comissions Federals -Participació en els barris -Comunitat amb les parròquies. -CJB - Estudi d'evangeli - Xarxa d'entitats - Xarxes Socials - Campanya	<ul style="list-style-type: none"> -Actitud d'escolta i d'acció -Quadern de Vida -Pregària personal -Estudi d'evangeli -Equip d'acció - RdVO

En els últims treballs nacionals hem detectat que la societat percep l'Església com una institució conservadora i llunyana a la realitat social. Partint de la base que formem un moviment obrer i cristià, hem de fer un intent per tal que, tot i que existeix un rebuig a la societat vers l'Església, d'una banda recuperar el missatge de Jesús vers els pobres, les dones, els infants, etc., i d'altra banda fer visibles que Església no només és una institució sinó que són totes aquelles persones que hi formen part. Per fer-ho és necessari que la militància estigui ben fonamentada tant en l'estil de vida de Jesús (mitjançant estudis d'evangeli) com en les opcions del moviment. D'aquesta manera serem altaveus i podrem destruir estereotips imposats per la societat. Es a dir, ser llevat dins la pasta.

OBJECTIU 7:

- POTENCIAR EL SENTIT COMUNITARI DE LES LLUITES TRANSFORMADORES

Mitjans:

Nacionals	Federals	Personals
<ul style="list-style-type: none"> -JdF/Publicacions en les xarxes socials -Setmana Santa -Diàleg interreligiosos, interculturals, interassociacionals -Comissió de Campanya Nacional -1 de Maig -8 de Març -7 d'octubre -Coordinació amb altres entitats en els actes nacionals -Xarxa nacional amb plataformes, associacions, entitats, col·lectius, etc	<ul style="list-style-type: none"> -Formacions Federals -Accions federals -Pregàries comunitàries -Comissions Federals	<ul style="list-style-type: none"> -Actitud d'escolta i d'acció -Quadern de Vida -Pregària personal -Equip d'acció

Les accions, les lluites en el treball i en els ambients s'esten individualitzant, per això és important no perdre el sentit col·lectiu i la proposta de treball pel Regne que transmet Jesús, dins l'essència de les lluites de CO. És per això que veiem important que es recuperi la lluita en col·lectiu, perquè la unió fa la força.

5. PAUTES

*OFERIM PAUTES DE REVISIÓ DE VIDA OBRERA I
D'ESTUDIS D'EVANGELI QUE AJUDEN A TREBALLAR
AQUEST PLA DE CURS I QUE SÓN PER A SER
ADAPTADES A CADA GRUP, FEDERACIÓ...*

PAUTA

REVISIÓ DE VIDA D'ECONOMIA

VEURE

D'on provenen els diners que tinc per a les meves despeses?

Quins altres beneficis o béns m'arriben? (roba, activitats de lleure, menjar, transport, formació, etc.) I qui m'ho proporciona?

A partir del que dispo, quins criteris faig servir per a muntar-me la vida de cada dia?

Com distribueixo els meus ingressos? Quins criteris faig servir i per què?

JUTJAR

Quines són les meves prioritats en l'economia personal i familiar?

Procuro que les meves prioritats cerquin l'equitat i la solidaritat, i tinguin present que Déu ha donat a la humanitat tots els béns que hi ha a la terra perquè els administréssim i no ens n'apropriéssim?

Quina actitud tinc envers els béns que posseeixo o dispo i administro?

A la JOC descobrim que som una comunitat a mantenir entre tots, quina és o hauria de ser la meva aportació a la JOC? A l'hora de cotitzar, què tinc en compte: la proporcionalitat? la reciprocitat? la generositat? la solidaritat?

Sóc conscient de la meva responsabilitat per l'autofinançament del moviment? Quina ha estat i hauria de ser la meva actitud?

LLEGIM, CONTEMPLAM I DEIXEM-NOS INTERPEL·LAR:

Gn 1; Mt 6,19-21; Mc 10,17-29; 12,41-44; Lc 6,20; 16,9-13; 19,1-10; 21,1-4; Ac 4,32-5,11; 2Co 8,8-15.

Quina llum m'aporten als meus criteris i a les meves prioritats i a la meva actitud?

ACTUAR

Quines crides se'm plantegen?

Què em proposo de millora o canviar (criteris, actitud, aportació, implicació)?

Com ho concretaré?

Quan ho revisaré?

Pauta per treballar la *RdVO*

La millor manera de treballar la RdVO és a partir de les tres veritats, des de les quals sorgeix el mètode i l'estil de la RdVO

Veritat d' experiència

- ***Describeu una RdVO*** a partir dels tres passos (veure/jutjar /actuar). Què es treballa del veure, del jutjar i de l'actuar i quines preguntes ens fem? Com es té en compte el PdC, la Campanya, l'experiència del món obrer i l'Evangelí/Paraula de Déu? En què t'ajuda i en què no l'actual pauta de RdVO? Per què sí i per què no?
- ***Describeu el moment d'abans i el de després de la RdVO.*** Com, quan i amb qui es prepara? Qui anima la RdVO (el/la responsable, la/el consiliari)? Com anima el/la responsable la RdVO? Quan i com es revisen els actuats? Es fa pregària a partir del que surt a la RdVO?
- ***Dificultats en el procés de la RdVO.*** Quins textos de l'Evangelí es proposen i com i qui els proposa? Es tendeix a donar consells? Com s'impliquen en el fet les persones que no el revisen? Es valora la importància del mètode? El/la responsable segueix i/o adapta la pauta de RdVO? Quina importància es dona, en el moment del jutjar, al PdC, a la Campanya, a l'experiència del món obrer? El moment dedicat a la Paraula de Déu és significatiu? Per què? És un moment de trobada amb el Senyor? Hi ajuda fer EdE, pregària, silenci?
- ***Moments forts viscuts al llarg d'una RdVO.*** Quins destacaríeu?

- En què t'ajuda i en què no el/la *consiliari* en l'acompanyament de la RdVO? Per què sí i per què no?

Veritat de fe

- VEURE

El *veure* exercita la facultat d'escoltar la Paraula, de mirar l'acció de Déu en la història, de contemplar la realitat com la veu Déu, de parlar de la pròpia vida i acció com Jesús en parla, des de l'experiència de Déu i des de l'esperança.

Si mirem la realitat tal com Déu la mira, no la refusarem mai d'entrada, l'acceptarem tal com és, amb la seva autonomia, amb la seva bondat (cal recordar que Déu ho ha creat tot bo i que ens ha situat en un lloc bo: Gn 1).

Déu no mira la realitat com voldria que fos, l'estima amb l'esperança que canviï, que millori, que es transformi per la novetat de l'Evangeli i fermenti per la llavor del Regne.

Primer s'esmenten les conseqüències del fet triat o situació plantejada, i després ens preguntem per les causes, tenint present de no donar opions, sinó dades objectives o actituds experimentades.

- JUTJAR

El *jutjar* situa davant la presència de Déu en Jesús, *la paràbola de Déu*. La paraula de Jesús no és una paraula més, no és un element més del discerniment, és una paraula significativa, que travessa el cor, *és viva i eficaç* (He 4,12), *és l'espasa de l'Esperit* (Ef 6,17), és l'element decisiu del discerniment, actua eficaçment en el qui creu (1Te 2,13).

És un espai de vetlla, d'estar *a punt, amb el cos cenyit i els llums encesos* (Lc 12,35) perquè el Senyor ens visita; és un espai d'humanització i cristificació, és a dir, el fet d'adherir-nos a Crist (Home i Déu alhora) i d'identificar-nos-hi ens assimila a Déu sense

deixar de ser veritablement humans, ja que Déu s'ha unit a l'ésser humà en Jesús sense deixar de ser veritablement Déu. I també és un espai d'adoració, perquè deixem que Déu sigui i el reconeixem com l'únic Senyor i Sobirà de la nostra vida i acció i de la nostra història i del nostre procés de fe.

- ACTUAR

L'*actuar* és ben senzill un cop *hem vist el Senyor* (Lc 24,33-35; Jn 20,18.25). La trobada amb el Senyor canvia les nostres vides (recordeu Zaqueu i el criminal crucificat a Lc; la samaritana i el cec de naixement a Jn; el cec Bartimeu a Mc; Leví a Mt). Però, a més, la trobada amb el Senyor ens fa testimonis (els relats de resurrecció). Amb tot, Jesús no ens deixa sols en el testimoniatge (Mt 28,20), coopera en la nostra vida i acció (Mc 16,20), fent possible la presència del Regne i apuntant-hi.

La missió i el testimoniatge ha d'assumir la creu, el fracàs, el rebuig, perquè la por no ens paralizzi (Mc 16,8).

Veritat de mètode

- En què hem de millorar com a equip/grup, com a responsable, com a consiliari?
- Què caldria potenciar en la nostra manera de fer RdVO?
- Quins reptes se'ns plantegen? Quins mitjans hi posem per a treballar-los?
- Quan ho revisarem?

RdVO sobre les tres opcions del Moviment

Veure

- Què significa i com afecta a la meua vida personal, laboral, social, eclesial, cultural i familiar ser de la JOC?
- Amb quines de les tres opcions de la JOC (Jove, Obrero, Cristià) m'identifico i per què?
- Per què em considero obrer/a?
- Per què em considero cristià/ana?
- Què em motiva o no em motiva ser de la JOC? Per què?

Jutjar

- Què m'ha aportat o m'aporta viure les tres opcions de la JOC?
- Quins aspectes positius i negatius descobrim en les nostres motivacions per als i les joves, per la classe obrera i per Jesucrist?
- Què valorem de cadascuna de les tres opcions?

I fem-ho a la llum de la Paraula de Déu

Ex 3,1-10. Déu crida des de la situació d'opressió, de classe viscuda.

Mc 4,3-8. On ha caigut la llavor de les tres opcions? On sembro les tres opcions?

Mc 8,27-30. Qui és Jesús per a mi?

Mc 10,46-52. Què vull que Jesús faci per mi?

Lc 16,1-13. Cal optar pel Capital o per Déu i posar els béns al servei dels altres i del bé comú.

Lc 19,1-10. Trobar Jesús et canvia/transforma la vida i la manera de pensar i actuar, i això et fa feliç, és a dir, tenir una vida plena (deixes que entri *la salvació* a casa teva).

Jn 4, 4-30. Quina experiència tinc de trobada amb Jesús?

Jn 21,11-18. Qui busco? Em deixo interpel·lar per Jesús? He explicat mai la meva trobada amb Jesús?

Jm 2,1-7. Déu fa opció de classe.

Jm 5,1-6. Déu detesta la injustícia social i sempre escolta el clam de les persones sobrants del sistema capitalista.

- Què descobrim? Quina llum aporta la Paraula de Déu a la meva militància?

Actuar

Quines opcions de la JOC he de viure i aprofundir més i quins mitjans m'hi ajudaran?

Quan ho revisarem?

EdE sobre la sensibilitat de Jesucrist

Nota introductòria: L'estil de vida de Jesús parteix d'una sensibilitat madurada a partir de les seves opcions pels exclosos, de la seva manera de relacionar-se, de compartir, d'acompanyar, de forjar el seu propi camí sense esquivar ni el dolor, ni la mort, superant les pors que impedeixen avançar i créixer. Aquesta sensibilitat ha d'ajudar-nos a construir una sensibilitat pròpia com a fill/a de Déu.

1. Llegim el text (Fl 2,1-11)

¹ Així, doncs, per tot el que trobeu en Crist d'encoratjament, de consol en l'amor, de comunió en l'Esperit, d'afecte entranyable i compassiu, ² us demano que feu complet el meu goig: tingueu els mateixos sentiments i el mateix amor els uns pels altres, unànimes i units de cor. ³ No feu res per rivalitat ni per arrogància; amb tota humilitat, considereu els altres superiors a vosaltres mateixos. ⁴ Que no miri cadascú per ell, sinó que procuri sobretot pels altres. ⁵ Tingueu els mateixos sentiments que tingué Jesucrist:

⁶ Ell, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, ⁷ sinó que es va fer no res: prengué la condició de servent i es féu semblant als homes. Essent humà el seu aspecte, ⁸ s'abaixà i es féu obedient fins a la mort, i una mort de creu. ⁹ Per això Déu l'ha exaltat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, ¹⁰ perquè en el nom de Jesús tothom s'agenolli al cel, a la terra

i sota la terra, ¹¹ i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

2. Comprenem el text

Tenir sentiments és una manera de percebre la realitat. En efecte, la sensibilitat posa en joc conjuntament el cor i la raó, l'atracció instintiva i el discerniment reflexiu. L'apòstol Pau ens anima a tenir la mateixa sensibilitat de Crist, sensibilitat que ha de donar sentit a la pròpia vocació cristiana.

La sensibilitat determina gustos i desitjos, influeix sobre judicis i criteris de valoració de la realitat, fa néixer afectes i passions, etc.

La sensibilitat ens fa actuar amb llibertat, ja que ens sentim atrets, cap a una o una altra direcció, sense cap necessitat de ser esperonats per un altre, sinó perquè allò, aquell comportament o gest, aquella actitud, la sentim atraient i gratificant.

Tothom és responsable de la seva pròpia sensibilitat. La sensibilitat no és una cosa innata, que se'ns hagi afegit. La sensibilitat es construeix amb les pròpies opcions de cada dia, petites o grans, visibles o amagades, perquè tota decisió significa orientar les energies envers una o una altra direcció. Aleshores cadascú té la sensibilitat que es mereix i s'ha construït. I per tant, el creixement personal, la maduresa personal, es concentra i es decideix en la pròpia sensibilitat. Un procés que durarà tota la vida.

Si volem aprendre a tenir la sensibilitat de Jesucrist hem de tenir cura de:

- *Els sentits*, externs i interns. Els sentits ens connecten, són per a relacionar-nos. Els sentits tenen una natural predisposició cap a la veritat, la bellesa i la bondat. Cal educar-los, no poden arriscar-

nos a perdre els sentits, és a dir, a perdre l'orientació originària cap a la veritat, la bellesa i la bondat.

- *Les sensacions i emocions*, que són la resposta immediata, a voltes fugaç, en l'àmbit físic (les *sensacions*) i en l'àmbit psíquic (les *emocions*), que donem a les provocacions de la realitat. Les sensacions i les emocions ens revelen a nosaltres mateixos el que som realment i més enllà de les nostres il·lusions, especialment si les comparem amb les sensacions i emocions de Jesús.
- *Els sentiments* són les sensacions–emocions traduïdes en accions; que expressen la manera habitual i més estable, fruit de decisions i accions, d'organitzar les emocions i de reaccionar davant els esdeveniments. Tothom experimenta emocions, però no sempre aquestes emocions manifesten un mateix sentiment. Exemple la paràbola del bon samarità (Lc 10,30-37). On els encarregats del culte i el samarità experimenten la mateixa emoció de disgust davant l'home apallissat, però no expressen el mateix sentiment. Les opcions personals de vida formen la sensibilitat.
- *Els afectes, gustos, desitjos, criteris de valoració o discerniment...* Quan els sentiments es tradueixen en acció, el cor s'hi implica i experimenta una diversitat de sentiments: afectes, passions, atraccions, simpaties (o antipaties), sintonies (o disintonies), gustos i plaers, aspiracions i temptacions, predisposicions positives i negatives, tendència a valorar certes coses o persones com a veritables, belles i bones; o bé a *sentir* i decidir la conveniència èticomoral dels propis comportaments.
- *La sensibilitat*. El més impactant és que normalment tot això (els afectes, els sentiments, els desitjos, els criteris ètics...) ho sentim com una cosa absolutament nostra i com a quelcom que ens expressa, quelcom que n'estem gelosos i que exigim que se'ns respecti, tot i que s'hagi format en nosaltres sense que molts cops ho sabéssim educar, sense vigilar constantment el procés

geneticodinàmic que l'ha plasmat i que el continua plasmant. La sensibilitat, si no l'eduquem, pot dominar-nos, pot condicionar-nos, ens farà sentir d'una manera o d'una altra. Per tant, cal observar el nostre estat de salut o qualitat de la sensibilitat.

Com a conclusió es pot dir que la sensibilitat és la nostra identitat, o com a mínim, reflecteix el nostre *jo actual*.

3. Fixem-nos en el detall del verb *sentir* (*phronein*).

La invitació a *tenir els mateixos sentiments* (2,2.5) marca el to de l'exhortació a viure en comunió amb Jesucrist i entre nosaltres. Pau ha intuït que la plenitud de la joia està en la recerca d'aquesta *comunió*; a la qual els cristians hi som inserits pel baptisme. Per això, els cristians hem de sintonitzar amb la *manera de sentir* que correspon a la seva nova existència de comunió. Així, en comunió entre ells i amb Jesucrist, els cristians estem orientats, i per això animats, a actuar segons la *manera de sentir* que hem contemplat en la *humiliació* (2,6-8) i en l'*exaltació* (2,9-11) del seu Senyor Jesucrist.

El to de l'exhortació ve marcat pel verb sentir repetit dos cops en la proposició central (Fl 2,2.5) a fi de trobar el consol, la força, la comunió, l'amor en Jesucrist.

- *Tingueu els mateixos sentiments i el mateix amor els uns pels altres, unànimes i units de cor* (Fl 2,2). D'entrada impacta la insistència en el fet de tenir la mateixa manera de sentir, d'estimar, de ser unànimes i units en la mateixa sensibilitat. I aquesta sensibilitat ha d'arrelar-se en la nostra relació existencial amb Jesucrist. I la causa d'aquest arrelament és el nostre comú baptisme, que ens posa en sintonia amb la sensibilitat de Jesucrist.

- *Tingueu els mateixos sentiments que tingué Jesucrist* (Fl 2,5). La nostra militància i formació permanent s'ha de fonamentar en Jesucrist, en el qual trobem la plenitud del consol, del coratge, de la comunió i de l'amor.

4. Contemplem la humiliació i l'exaltació de Jesucrist

Jesucrist, essent de condició divina, fa l'opció de relacionar-se amb els humans. Notem l'opció personal de Jesús: *no es volgué..., sinó que es va fer no res..., s'abaixà...* I en aquest moment també és important d'insistir en l'opció personal de Jesús: *i es féu obedient fins a la mort, i una mort de creu*. Jesús, unit a Déu, ha optat de compartir el destí humà fins a la mort, i una mort de creu.

La condició de *servent* s'oposa totalment a la condició *divina*. Aquesta autodegradació de Jesús entra en la dinàmica d'una humil i fidel submissió, fins al punt de morir a la creu, una mort degradant i ignominiosa. Notem aquesta doble relació de Jesús amb Déu i amb els humans, sense excloure ningú, per això opta morir com un exclòs i ser considerat un sobrant.

El bisbe de Roma Francesc recorda al núm. 198 de l'Exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*:

Per a l'Església l'opció pels pobres és una categoria teològica abans que cultural, sociològica, política o filosòfica. Déu els atorga «la seva primera misericòrdia». Aquesta preferència divina té conseqüències en la vida de fe de tots els cristians, cridats a tenir «els mateixos sentiments de Jesucrist» (Fl 2,5). Inspirada en ella, l'Església va fer una *opció pels pobres* entesa com una «forma especial de primacia en l'exercici de la caritat cristiana, de la qual dóna testimoniatge tota la tradició de l'Església». Aquesta opció — ensenyava Benet XVI — «està implícita en la fe cristològica en

aquell Déu que s'ha fet pobre per nosaltres, per enriquir-nos amb la seva pobresa». Per això vull una Església pobra per als pobres. Ells tenen molt a ensenyar-nos. A més de participar del *sensus fidei*, en els seus propis dolors coneixen el Crist sofrent. És necessari que tots ens deixem evangelitzar per ells. La nova evangelització és una invitació a reconèixer la força salvífica de les seves vides i a posar-los al centre del camí de l'Església. Som cridats a descobrir Crist en ells, a prestar-los la nostra veu en les seves causes, però també a ser els seus amics, a escoltar-los, a interpretar-los i a recollir la misteriosa saviesa que Déu vol comunicar-nos a través d'ells.

En l'exaltació de Jesús, destaca l'acció eficaç i poderosa de Déu. I aquesta acció té dos moments: la submissió de tots els éssers i l'aclamació de tots els pobles. I tot el procés porta a donar glòria al Pare. I en aquesta acció de Déu Pare, hi ressona el text d'Is 45,22-25:

Torneu a mi d'arreu de la terra i jo us salvaré, que jo sóc Déu, i ningú més. Ho juro per mi mateix i és veritat el que diuen els meus llavis, és una paraula irrevocable: Davant meu s'agenollarà tothom, per mi jurarà tota llengua. Tothom dirà de mi: "La força i el triomf només són del Senyor." Se li acosten avergonyits els qui estaven furiosos contra ell; i tota la descendència d'Israel se sent triomfant i gloriosa gràcies al Senyor.

Jesús, gràcies a la gratuïta i sobirana acció de Déu Pare, és constituït en la dignitat que és pròpia de Déu i per això a ell, com a Déu, tots els éssers de la creació (al cel, a la terra i sota la terra) l'adoren.

La identitat de Jesucrist, proclamat i reconegut *Senyor*, consisteix a ser a glòria de Déu Pare. I en aquesta relació única i excepcional de Jesús amb Déu Pare, la comunitat cristiana hi descobreix i celebra la glòria de Déu. Inserir vitalment en Jesucrist pel baptisme, els creients hem estat

capacitats, i per això som exhortats, a actuar segons *la sensibilitat de Jesucrist*, contemplada en la seva paràbola d'humiliació i d'exaltació.

5. Mirem la nostra vida i acció

- Què suposa tenir la sensibilitat de Jesús?
- Quines opcions personals de vida em van conformant en la sensibilitat de Jesús?
- Quins reptes se'm plantegen per a formar-me en aquesta sensibilitat?
- Com la RdVO i l'EdE m'ajuden a tenir la sensibilitat de Jesucrist i a fonamentar la militància en l'estil de vida de Jesús?

EdE sobre els tres passos de la RdVO

Els deixebles d'Emmaús

1. Llegim el text (Lc 24,13-35)

Aquell mateix dia, dos dels deixebles feien camí cap a un poble anomenat Emmaús, que es trobava a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells de tot el que havia passat. Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix se'ls va acostar i es posà a caminar amb ells, però els seus ulls eren incapaços de reconèixer-lo.

Jesús els preguntà: *De què parleu entre vosaltres tot caminant?* Ells es van aturar amb un posat de decepció, i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: *¿Tu ets l'únic foraster dels que hi havia a Jerusalem que no saps el que hi ha passat aquests dies?* Els preguntà: *Què hi ha passat?* Li contestaren: *El cas de Jesús de Natzaret, un profeta poderós en obres i en paraules davant de Déu i de tot el poble: els nostres grans sacerdots i els altres dirigents el van entregar perquè el condemnessin a mort, i el van crucificar. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Però ara ja som al tercer dia des que han passat aquestes coses! És cert que algunes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el seu cos i han tornat dient que fins havien tingut una visió d'àngels, els quals asseguraven que ell viu. Alguns dels qui són amb nosaltres han anat també al sepulcre i ho han trobat tot tal com les dones havien dit, però a ell no l'han vist pas.*

Aleshores Jesús els digué: *Feixucs d'enteniment i de cor per a creure tot el que havien anunciat els profetes! ¿No calia que el Messies patís tot*

això abans d'entrar a la seva glòria? Llavors, començant pels llibres de Moisès i continuant pels de tots els profetes, els va explicar tots els passatges de les Escripures que es refereixen a ell.

Mentrestant, s'acostaven al poble on anaven i ell va fer com si seguís més enllà. Però ells van insistir amb força dient-li: *Queda't amb nosaltres, que es fa tard i el dia ja ha començat a declinar.* I va entrar per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. Llavors se'ls obriren els ulls i el van reconèixer, però ell desaparegué del seu davant. I es van dir l'un a l'altre: *¿No és veritat que el nostre cor s'abrusava dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?*

Llavors mateix es van aixecar de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allí van trobar reunits els Onze i els qui eren amb ells, que els van dir: *Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó!* També ells contaven el que havia passat pel camí i com l'havien reconegut quan partia el pa.

2. Fixem-nos en la narració i en el procés del tres passos

Tot s'esdevé el mateix dia (el diumenge de Pasqua). Hi ha dos deixebles que fan camí, conversen i discuteixen. Els seus ulls són incapaços de *reconèixer Jesús que camina amb ells*, se senten tristos, sorpresos perquè ell no sap el que ha passat. Els dos descriuen al desconegut la seva vivència amb Jesús: un profeta poderós en obres i paraules, que va ser entregat i crucificat, que esperaven que ell seria el que hauria alliberat Israel, però ara ja som al tercer dia i no ha passat res. Però encara els queda un bri d'esperança: és cert que unes dones han anat al sepulcre i no hi

han trobat el cos, han tingut una visió d'àngels que els han assegurat que era viu, uns dels nostres hi han anat i ho han trobat tot tal com els havien dit però a ell no l'han vist pas (**el moment del veure**).

I conviden el desconegut a quedar-se amb ells. Aleshores se'ls obren els ulls i el reconeixen quan parteix el pa, comparteixen la vivència i el sentiment (**el moment del jutjar**) i se'n van a comunicar-ho als altres deixebles que s'han quedat a Jerusalem (**el moment de l'actuar**).

Notem, però, que l'equip de la JOC (els Onze) és el qui explicita primer l'anunci de la trobada amb el Senyor. La RdVO la rebem de la JOC, no ens l'inventem, intentem ser fidels al llegat rebut de Cardijn i de la JOC.

3. Fixem-nos en Jesús

Jesús s'acosta i fa camí, suscita la pregunta perquè expliquin el que viuen; escolta el que narren de la seva vida i acció; confronta el que viuen amb l'Escriptura i els qüestiona; ajuda a recuperar l'esperança, per a trobar sentit en els esdeveniments viscuts. ***El que fa Jesús és el que fa l'animador de la RdVO, és a dir, suscita la pregunta perquè s'explicitin les conseqüències: què ha passat? Quines reaccions i actituds s'han donat? I els ajuda a llegir-ho des de l'Escriptura.***

Jesús acompanya a descobrir la presència de Déu; comparteix com a amic la descoberta feta i testimonia que això és un tast del Regne; sap desaparèixer quan s'ha fet el procés. **El jutjar és el moment de la trobada amb Jesús, l'absent present. Escoltem la seva paraula i compartim la seva vida (fracció del pa).**

4. Fixem-nos en nosaltres

- En el moment del **veure**, explicitem la nostra vida i acció, les nostres emocions i sentiments, les nostres actituds i reaccions, com ens afecta el fet o la situació narrats i per què?
- En el moment del **jutjar**, deixem que Jesús (que és la Paraula de Déu) obri el nostre cor i la nostra ment, els nostres sentits a descobrir el projecte de Déu, la seva voluntat, el seu estil de vida?
- En el moment de l'**actuar**, partim de l'experiència viscuda i de la pròpia història per avançar en una militància fonamentada en l'estil de vida de Jesús?
- La RdVO ens ajuda a descobrir com Jesús (*absent*) ens acompanya (*present*) en el procés dels tres passos? En què caldria millorar o avançar? Com ho pensem fer-ho? Quan ho revisarem?

EdE sobre la Campanya

L'objectiu d'aquest *Estudi d'Evangelí* és ajudar la militància a relacionar el Regne de Déu, anunciat i fet present per Jesús, amb la Campanya del Moviment, que també anuncia i fa present el Regne.

Introducció

Jesús s'implica en la *Campanya* del seu Pare. El seu Pare vol establir lligams de fraternitat dins del seu poble i vol que el seu poble sigui un poble de pobles, com un *teixit*, que tingui la diversitat i la llibertat com a ordit i l'amor com a trama.

Jesús ha vist la situació del seu poble: hi ha opressió i injustícia; no estan organitzats com a poble, sinó dispersos: alguns en diverses associacions, altres indiferents i molts desorientats sense saber a on apuntar-se; tothom espera el Regne, però no tothom entén el mateix:

- 1)** per a uns és el nou paradís a la terra (l'estar de benestar ple),
- 2)** per a d'altres és la reinstauració del regne de David en la plenitud d'esplendor i potència (el centre del món econòmic, polític, cultural i religiós),
- 3)** per a d'altres és existir amb Déu per sempre, no és un lloc, sinó un existència que afecta tota la creació i tota la

humanitat (la comunió amb Déu i amb els pobres i entre nosaltres).

Jesús ha descobert quina és la voluntat del seu Pare: crear les condicions entre els humans i en la creació perquè Déu sigui l'únic amo i senyor de tots i totes i de la creació, possibilitar la xarxa de relacions perquè Déu sigui l'únic president, perquè Déu sigui l'únic Pare de tots i totes, sobretot dels qui no tenen un pare que els reconegui, sobretot dels qui no tenen ningú que els estima i valora, sobretot dels qui no se'ls reconeix en la seva dignitat de persones lliures i responsables...

Jesús es posa en marxa, actua:

Després que Joan fou empresonat (el senyal que necessitava per a posar-se en acció, després d'haver estat entre els companys de Joan, que s'havien associat a participar a fer possible l'arribada del Regne de Déu),

Jesús anà a Galilea (el lloc de frontera, com els moviments especialitzats, la frontera entre l'Església i el món, la frontera entre els creients i els no creients) *i anunciava l'Evangelí de Déu* (és a dir, el missatge de la Campanya i del Pla de Curs del Pare; la Campanya com a acció cap enfora: denunciar i transformar; i el Pla de Curs com a acció cap endins: la conversió i créixer en l'amor incondicional a Déu i als altres, sobretot els més pobres i petits).

Deia: S'ha complert el temps (és l'hora d'actuar, el *kairos*, l'hora de sortir cap a fora, sense deixar d'anar cap a dins,

l'acció transforma també els nostres cors) i el Regne de Déu és a prop. *Convertiu-vos i creieu en l'Evangelí* (Mc 1,14-15).

El símbol del Regne

Això del Regne és tot un símbol, tot un projecte, que demana tota l'atenció, tota l'adhesió, perquè és la voluntat del Pare, la Campanya del Pare, sense oblidar el suport del Pla de Curs. El símbol del Regne de Déu expressa la seva vinguda per a governar el món sencer i establir-hi la pau definitiva enmig del camp de batalla entre les forces del Bé i les del Mal (Satanàs, àlies *Belial*).

I la Campanya és una acció col·lectiva. Tot i que siguin pocs els que s'hi impliquin. Per això Jesús, dins la frontera (*Galilea*), s'acosta al món laboral precari del seu temps: el món dels pescadors. I els convida a fer un equip d'acció: *Veniu amb mi, i us faré pescadors d'homes* (Mc 1,17). No els diu que canvien d'ofici, sinó que l'orientin cap al Regne, cap als qui han de ser els protagonistes del Regne: tots i totes, sobretot els més pobres i petits; per això de *pescadors de peixos* passen a ser *pescadors d'homes*.

Amb quatre gats (dues parelles de germans, és a dir, a partir d'una estructura mínima, la més mínima) Jesús fa un equip d'acció, vol canviar el món. Els quatre primers seguidors esdevenen una minoria significativa, com la JOC en l'Església i en el món obrer.

Quan dic que el Regne de Déu és un símbol, vull dir que no és definible, sinó *narrable*, és a dir, una realitat a construir, una existència a viure i a transmetre, que és alhora regal de Déu i acció

humana: acceptació lliure i responsable, des de l'amor a Déu i als altres.

Jesús no defineix el Regne, el fa present i hi apunta.

Amb la Campanya no pretenem assolir el Regne de Déu, sinó apuntar-hi, com Jesús. És una *utopia*, i com a tal és el futur, però alhora ja present: només cal fer-lo aparèixer. Com Jesús, que, amb la seva vida i acció, fa aparèixer present el Regne, sense deixar d'apuntar-hi.

El Regne que ha de venir

Jesús apunta cap al Regne, anuncia un Regne futur:

* Vingui el teu Regne (Mt 6,10; Lc 11,2).

Demanem, amb Jesús, que el nostre Pare estableixi una fraternitat a partir del teixit associatiu dels nostres barris i realitats veïnals. Ací i arreu del món. Per què demanem que un regne, un regnat o una reialesa (*basileia, malkuta'*) vingui? Per què el futur de tots i totes i de la creació no és a les nostres mans, sinó a les de Déu?

* Us asseguro que ja no beuré més del fruit de la vinya fins al dia que begui vi nou en el Regne de Déu (Mc 14,25; Lc 22,16.18; Mt 26,29).

Jesús apunta al banquet fratern del final de la història. Jesús anuncia que la seva mort no l'impedirà gaudir del banquet del Regne. Jesús és conscient del fracàs de la seva acció, amb tot, creu en la seva causa, i per això està convençut que triomfarà, perquè és la Campanya del seu Pare. Al final, resplendiran totes les

paraules i accions de Jesús, tot i el seu fracàs aparent, perquè el que importa és dur a terme la voluntat de Déu, implicar-se en la seva Campanya. En aquest moment cabdal, davant la mort, Jesús expressa la seva adhesió al Pare i la seva esperança final en la vinguda del Regne de Déu.

* I us dic que vindrà molta gent d'orient i d'occident i s'asseuran a taula amb Abraham, Isaac i Jacob en el Regne del cel (Mt 8,11; Lc 13,29).

Asseure's a taula amb Abraham, Isaac i Jacob significa transcendir la mateixa mort. El banquet representa l'existència amb Déu i amb els més pobres i petits. Ara bé, aquest final feliç, aquest futur, ja abasta i configura el món present. És la garantia del final feliç.

* Feliços els pobres, perquè d'ells és el Regne dels cels; feliços els qui ploren, perquè seran consolats; feliços els famolencs, perquè seran saciats (cf. Mt 5,3-12; Lc 6,20-23).

L'esquema de les Benaurances és aquest: **1)** felicitació inicial; **2)** designació dels qui pateixen; **3)** raó final de la felicitat: només Déu pot establir el seu regne de justícia i d'amor, la felicitat final és do de Déu, els humans no podem forçar la intervenció de Déu, sols esperar-la. Déu no s'hi sent obligat, ho farà lliurement i gratuïtament. Jesús anuncia el Regne de Déu no pas com una creació nostra, sinó com un do gratuït i lliure del Pare seu i nostre.

En resum, el símbol del Regne representa la vinguda definitiva de Déu, que posarà fi la situació actual i regnarà plenament sobre

tot el món i sobre el seu poble. Ara bé, aquest Regne tot i ser futur és ja present.

El Regne que ja ha arribat

Jesús fa present el Regne amb les seves accions guaridores i alliberadores i els seus ensenyaments. Jesús parla del Regne com una realitat ja present en la seva vida i acció. Les dites més destacades de Jesús es materialitzen en accions que comuniquen o simbolitzen la presència del Regne de Déu; per això no és possible separar les paraules i les accions de Jesús.

L'acció col·lectiva i la multiplicació de les accions militants i la feina dels equips d'acció no transformen de cop tota la realitat, sempre queda feina per fer. Anar a l'arrel de les causes estructurals i globals sempre queda lluny, tan sols podem aturar alguna de les conseqüències. Malgrat tot, actuem com Jesús. Jesús sap que el Regne es manifestarà en el futur, però no per això no deixa d'actuar, perquè el Regne ja es faci present en la seva vida i acció, perquè en Ell, amb Ell i per Ell el Regne s'obri pas.

Jesús expressa amb dits i fets aquesta presència del Regne. Ací en tenim alguns exemples:

* Joan, que era a la presó, va saber les obres que feia el Messies i va enviar els seus deixebles a preguntar-li: "¿Ets tu el qui ha de venir, o n'hem d'esperar un altre?" Jesús els respongué:

- *Aneu a anunciar a Joan el que sentiu i veieu: els cecs hi veuen, els coixos caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els pobres reben l'anunci de la bona nova* (amb aquests fets, Jesús assenyala l'acompliment del que s'esperava quan vindria Déu a regnar: Is 26,19; 29,18; 35,5-6; 61,1). *I feliç aquell qui no em rebutjarà* (Mt 11,2-6; Lc 7,18-23).

* *Ara bé, si jo trec els dimonis amb el dit de Déu, és que ha arribat el Regne de Déu* (Lc 11,20; Mt 12,28).

Què vol dir amb ***el dit de Déu***? La BCI tradueix *pel poder de Déu*. *El dit de Déu* és una clara referència a Ex 8,15: *Llavors els mags van dir al faraó: Aquí hi ha el dit de Déu*. Jesús indica que actua, com a mínim, en nom de Déu, com ho feren Moisès i Aaron. Si situem aquestes paraules de Jesús en el conjunt del seu ministeri, descobrim que *el dit de Déu* implica la intervenció directa i concreta de Déu en Jesús, especialment en la seva acció contra el mal (*exorcismes*). Amb aquestes paraules, Jesús afirma que els seus exorcismes són la demostració que el Regne de Déu ja ha arribat per als qui el reben i/o en són testimonis.

* *Els fariseus van preguntar a Jesús quan vindria el Regne de Déu. Ell els va respondre:*

- *El Regne de Déu no vindrà en un moment previsible* (hauria de dir: no ve pas amb l'observació per més acurada que sigui), *ni tampoc podran dir: "És aquí" o "És allà"*. *El Regne de Déu és enmig vostre* (Lc 17,20-21).

Amb aquestes paraules, Jesús refusa tota especulació apocalíptica i tota mena de càlculs sobre el moment i el lloc de la vinguda del Regne. Jesús invita abandonar les conjectures sobre el futur i obrir els ulls, a fi d'adonar-se en la realitat ja present del Regne. Si els fariseus s'animessin a obrir els ulls, veurien el Regne ja present en la vida i acció de Jesús, amb les seves guaricions i els seus ensenyaments.

* Feliços, en canvi, els vostres ulls, perquè hi veuen, i les vostres orelles, perquè hi senten. Us asseguro que molts profetes i justos (són els sants de l'AT que esperen la plena manifestació del Regne de Déu) van desitjar veure el que vosaltres veieu, però no ho veieren, i sentir el que vosaltres sentiu, però no ho sentiren (Mt 13,16-17; Lc 10,23-24).

Tot el que durant segles ha anat esperant el poble d'Israel, s'ha fet present en el ministeri de Jesús. La insistència de Jesús en *veure* i *sentir* recorda la seva resposta als emissaris de Joan Baptista (Mt 11,4-5; Lc 7,22). Ara i aquí, Jesús felicita els seus deixebles perquè experimenten el que, en el passat, els grans d'Israel esperaven però mai no experimentaren. El que els deixebles estan experimentant a través de la paraula i l'acció de Jesús és, ni més ni menys, que l'arribada del Regne de Déu.

Amb això podem concloure que Jesús es presenta a si mateix i el seu ministeri com el mitjà principal de la vinguda del Regne, futura i ja present alhora, però ho fa d'una manera implícita. Heus ací que en el ministeri de Jesús el Regne de Déu s'ha fet proper (cf. Mc 1,15). El Regne que ha d'arribar ja s'ha fet present d'alguna manera.

EdE sobre l'estil de vida de Jesús

1. Mirem els textos que ens mostrem l'estil de vida de Jesús i descobrim-ne els trets que el defineixen.

- Jesús cerca companys de camí: Mc 1,16-20. I forma un equip de RdVO, que també és d'acció contra les forces del mal: Mc 3,14-19. Un equip que es reuneix: Mc 6,30; i la *casa* es converteix en lloc de reunió de l'equip de RdVO: Mc 2,1.15; 3,20; 7,24; 9,28.33; 10,10.
- Jesús participa del culte allà on és: Mc 1,21; Lc 4,16.
- Jesús cerca l'espai on pregar: Mc 1,35; 6,46; Mt 14,23. Jesús prega en els moments importants de la seva vida i acció, la pregària marca el seu estil de vida: Lc 3,21; 5,16; 6,12; 9,18.28; 10,21; 11,1; 22,32.39-46; 23,44.46. Jesús prega per afrontar la duresa de la mort: Mc 14,32-39. I la pregària el manté fidel a la missió de donar la vida per amor (Mc 14,36; Mt 26,42; Lc 22,42).
- Jesús anuncia l'Evangelí (*la paraula*)¹: Mc 1,14-15; 2,1; 4,14.33. La paraula de Jesús és la Paraula de Déu: Lc 5,1; 8,11.21; 11,28. Paraula de Déu que s'encarna, acampa, present i real en l'estil de vida de Jesús: Jn 1,14. El seu estil de vida (amb la paraula i l'acció) és font de vida plena (eterna): Jn 6,27.53.
- Jesús es relaciona amb gent de malviure i amb qui ningú s'hi asseuria per motius religiosos i socials, comparteix amb ells la taula (que és una manera de compartir vida i acció i

---

¹ La *paraula* és un terme tècnic per designar l'Evangelí, és a dir, la bona notícia del Regne que Jesús predica.

valorar la comuna dignitat): Mc 2,15-16 (Mt 9,10-11; 11,19); Lc 7,34.

- Jesús és lliure davant la Llei: Mc 2,27-28 (Mt 12,8; Lc 6,5).
- Jesús anima els deixebles a sortir enfora, a connectar-ne d'altres, tot i que no sigui fàcil (la tempesta ho demostra): Mc 4,35-41. Per connectar cal tenir fe en el projecte del Regne a fer present i a apuntar-hi.
- Jesús és un obrer de la construcció, que sorprèn pel seu estil de vida (té formació, és una persona assenyada, té discurs): Mc 6,1-3 (Mt 13,54-55); Jn 7,15. A la JOC (equip, federació i moviment) ens formem sense desclassar-nos.
- Jesús és una persona de relacions que anima a establir relacions: Mc 6,67 (Lc 9,1-2).
- Jesús aprèn dels altres, en concret d'una dona estrangera: Mc 5,24-30.
- Jesús convida acollir els qui no compten i els qui se'l nega la paraula: Mc 9,37; Mt 18,10. Cal ser com un infant, perquè acullen l'amor rebut i això els fa créixer: Mc 10,14 (Mt 19,14).
- Jesús ha vingut a servir i a donar la vida: Mc 10,45; Mt 20,25-28; Lc 22,25-27. I ho fa per amor: Jn 13,1-17.
- Jesús s'ofereix per amor, perquè els altres visquin i puguin gaudir de la felicitat del Regne: Mc 14,25; Lc 22,28-30. Jesús dóna un sentit a la pròpia mort (*ja no beuré més del fruit de la vinya: 14,25a*), és obedient al Pare (l'amen era la resposta de tots els fidels a l'assemblea litúrgica, una resposta que implica, compromet i confirma). Per això, mentre Jesús confirma la seva entrega fins a la mort

(obedient al Pare fins al final per amor), està anunciant la seva participació en el banquet del Regne (*en beuré de nou en el Regne de Déu*: 14,25b). Si el fet de no beure al·ludeix a la propera mort, el beure'n de nou apunta a la festa del Regne. Jesús està convençut que s'asseurà al banquet del Regne de Déu (cf. Is 25,6-9). Jesús creu en la seva resurrecció (ho fonamenta en l'Esclusura: Mc 10,27; 12,18-27). Jesús creu que Déu, el seu Pare, intervinrà a favor seu.

- Jesús se serveix del silenci per combatre la violència: Mc 14,60-61; Mt 26,63 (Is 53,7). El silenci com a protesta no violenta: Is 42,1-4; 53,7-12; Mc 15,16-32.
- Jesús no cerca l'estabilitat ni la comoditat: Mt 8,18-20 (Lc 9,58).

2. Mirem la nostra vida i acció

- Baso el meu estil de vida en el de Jesús? En què sí i en què no? Què em costa més? Precisament si volem ser militants hem de seguir l'estil de vida de Jesús: Mc 8,34-35; Mt 10,38; 16,24-26; Lc 9,23-25.
- Com m'ajuda l'equip de RdVO i la JOC a fonamentar la militància en l'estil de vida de Jesús?
- Quins reptes se'm plantegen per avançar/millorar per fomentar-me en l'estil de vida de Jesús?

RdVO sobre els processos de fe

Amb aquesta RdVO es pretén situar-nos davant el nostre procés de fe com a militants.

Veure

- Els teus pares i avis són creients? T'han ajudat a descobrir el regal de la fe? Com i quan?
- Has rebut els sacraments de la iniciació cristiana (baptisme, confirmació i Eucaristia)? Quins dels tres? Participes regularment de l'Eucaristia dominical?
- A la JOC, quan es parla de la fe, què en penso? Per què?
- El fet que formi part d'un moviment d'Acció Catòlica especialitzada,² quins efectes té en la meua vida i acció, en els meus compromisos i responsabilitats?
- Qui és per a mi Jesucrist? Un líder social i religiós? Un profeta de la pau i de la no violència? El Fill de Déu? Déu fet home?
- Com et veus i et sents dins l'Església? Quin paper creus que hi tens i que hi hauries de tenir? Per què?
- Per què sóc de la JOC?

---

² Un moviment d'AC té quatre notes que el caracteritzen: 1) la seva finalitat és l'evangelització; 2) els joves són els protagonistes del seu moviment; 3) l'organització està al servei de l'evangelització i del protagonisme de la militància, ajuda a fer experiència que som una comunió i que fem experiència de sinodalitat (caminem junts amb el propi bisbe i els seus representants adults); 4) estem en comunió amb el bisbe, l'Evangeli que anunciem, vivim i celebrem no ens l'inventem l'hem rebut de Jesucrist pels Apòstols. I és especialitzat perquè incideix en el món obrer i en les lluites obreres

Jutjar

- Com visc l'opció per Jesucrist en el meu equip/grup de RdVO? Com i quan m'hi ajuda la JOC?
- Com relaciono l'opció pels joves i per la classe obrera amb l'opció per Jesucrist? Com i quan m'hi ajuda la JOC?

Proposta d'EdE: Jn 9. La trobada de Jesús amb el cec de naixement. Jesús es presenta com la *llum* dels humans i del món i ens convida a fer un procés de fe, gràcies al do que fa d'obrir-nos els ulls i encetar un procés.

Fixem-nos en el procés que engega:

(1) Jesús s'atura davant un cec de naixement; la seva iniciativa suscita una pregunta dels seus deixebles (9,1-5).

(2) Jesús allibera el cec de la seva situació marginal (no pot meditar la Llei, que dona vida i ensenya el camí que hi porta) i *desapareix* (9,6-7); el gest de Jesús, que barreja *terra* (carn) amb *saliva* (esperit) per a fer-ne *fang* (carn+esperit= ésser humà complet), recorda el gest del Creador (Gn 2,7).

(3) El *signe* suscita reaccions: **a)** la perplexitat dels veïns i coneguts (9,8-12): descobreixen un canvi (és o no el mateix?), i ell es presenta com Jesús: *sóc jo* (9,9; 18,5.6.8); *l'il·luminat* es refereix a Jesús com **aquell home que es diu Jesús** (9,11), no en coneix l'origen diví (9,12); **b)** els fariseus mostren dificultat: el profeta que fa prodigis i vol ser seguit viola la Llei (cf. Dt 13,1-6), i alhora divisió (9,13-17); *l'il·luminat* reconeix Jesús com **un profeta** (9,17); **c)** els pares de *l'il·luminat* se'n desentenenc per *por dels jueus* (9,18-23); **d)** els fariseus mostren el seu refús a Jesús i expulsen de la comunitat jueva (excomuniquen) *l'il·luminat* (9,24-34), perquè confessa la fe en **l'origen diví de Jesús** (sols es pot adorar el Senyor segons la fe jueva: Dt 13,5): dona raó del seu *re-naixement*.

(4) Jesús *reapareix*, pregunta sobre la fe (9,35) i estableix un diàleg amb *l'il·luminat* (9,36-38); Jesús revela la seva identitat i *l'il·luminat* confessa la seva fe en Jesús: *l'adora* com a Déu que és (9,38).

(5) Els fariseus, que s'han erigit en intèrprets i jutges del *signe*, són declarats *cecs* per Jesús (9,39-41), perquè refusen *néixer de dalt*.

És una catequesi sobre el sentit del baptisme com a *il·luminació* (do de Déu i resposta humana). En aquest procés *l'home anomenat Jesús* té la iniciativa (9,1: *veu*), suscita la pregunta sobre d'on ve i qui és (9,12.16.24.29), i es manifesta com a Senyor i Jutge, davant el qual cal optar: restar *cec* (refusar-lo) o *veure-hi* (creure-hi). *L'il·luminat* (el cristià) ha d'adonar-se del do i veure-hi: seguir, obeir, adorar *Déu fet home, la llum del món* (la que resplendeix en la foscor i ve a il·luminar –salvar tots els homes).

En resum, *l'il·luminat* viu en *la llum* i la confessa present en *l'home anomenat Jesús* i en l'Església: la comunitat dels il·luminats, des d'on *la llum dels homes* continua fent-se present en el món.

- Davant del regal gratuït de la *il·luminació* (veure-hi = creure-hi) cal optar: restar *cec* (refusar Jesús) o *veure-hi* (creure-hi). Quina identitat de Jesús he descobert a la llum d'aquesta catequesi? I quina conclusió en trec?
- Com i quan he descobert que el baptisme (*il·luminació*) em regala el do de la fe per a reconèixer Jesús com a *Déu fet home*? Vull ser il·luminat per Jesucrist?
- Quin procés de fe he fet gràcies a l'equip/grup de RdVO i a la JOC?

Actuar

- Quins reptes se'm plantegen? Quan, com i amb qui els penso concretar?
- Quan ho revisarem?

EdE sobre el procés de fe a partir del camí de Jesús

(Mc 8,27–10,52)

Nota introductòria: *Aquest EdE temàtic ens ajuda a endinsar-nos en el procés de fe que fem o que podem fer i viure a la JOC seguint el camí de Jesús, ell ens precedeix. El seu estil de vida il·lumina el nostre, la seva manera d'afrontar la vida i la mort il·lumina la nostra. I per fer-ho es proposen nou textos de l'evangeli segons Marc. En aquests textos hi surten personatges que no tornen a sortir més, perquè ja han arribat a la maduresa de la fe. Només s'hi arriba si s'accepta seguir l'estil de vida de Jesús fins al final, sense pors i amb l'esperança que brolla de la fe, que es fonamenta en l'acompanyament de Jesús. Com treballar aquestes nou textos? En tractar-se d'un EdE temàtic, convé llegir tots els textos perquè ens adonem del final: el procés acaba quan som capaços de seguir l'estil de vida de Jesús. Un cop hem sentit a parlar de Jesús i se'ns ha presentat, Ell ens obre els ulls (la fe), tot i els impediments inicials, perquè seguim el seu estil de vida.*

1. Mc 8,27-35

²⁷Jesús, amb els seus deixebles, se'n va anar als pobles del voltant de Cesarea de Filip, i pel camí els preguntava: *Qui diu la gent que sóc jo?*

²⁸Els li respongueren: *Uns diuen que ets Joan Baptista; d'altres, Elies; d'altres, algun dels profetes.* ²⁹Llavors els preguntà: *I vosaltres, qui dieu que sóc?* Pere li respon: *Tu ets el Messies.* ³⁰Però ell els prohibí

severament que ho diguessin a ningú. ³¹Llavors començà a instruir-los dient: *Cal que el Fill de l'home pateixi molt. Els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i al cap de tres dies ha de ressuscitar.* ³²I els ho deia amb tota claredat. Aleshores Pere, prenent-lo a part, es posà a renyar-lo. ³³Però Jesús es girà i, davant els deixebles, renyà Pere dient-li: *Vés-te'n d'aquí, Satanàs! No veus les coses com Déu, sinó com els homes.* ³⁴Llavors va cridar la gent i els seus deixebles i els digué: *Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi.* ³⁵*Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'evangeli, la salvarà.*

MIREM EL TEXT I CONTEMPLEM JESÚS

Ací tenim el centre de l'evangeli de Marc, que fa de frontissa entre la primera part que s'esdevé a Galilea i la segona part que ens encamina a Jerusalem, des d'on, un cop Jesús ressuscitat d'entre els morts, ens torna a enviar a Galilea (Mc 16,7). Una frontissa que fa d'epíleg a la missió a Galilea i de preludi al camí a la creu.

El relat consta de tres moments: 1) la pregunta sobre la identitat de Jesús; 2) el primer anunci de la seva passió, mort i resurrecció; 3) les dues condicions per a ser deixeble de Jesús.

Es parteix d'una pregunta de Jesús sobre la seva identitat. La gent identifica Jesús amb Joan Baptista o amb algun dels profetes; un profeta més, però excepcional. Quan Jesús s'adreça personalment als deixebles, Pere respon en nom seu confessant que és *el Messies*. És a dir, és més que un profeta excepcional. Però el significat de confessar-lo com a *Messies* s'ha d'entendre des de la mort i la resurrecció, per això demana silenci (el *secret messiànic*). A la creu, el centurió en proclamarà l'autèntic significat: *És veritat: aquest home era Fill de Déu* (Mc 15,39).

Per això Jesús presenta per primer cop la relació del qui és *el Messies* amb la seva mort i resurrecció. Jesús explica clarament que vencerà la mort i per això ha de passar-hi. Jesús és *el Fill de l'home* que dona la vida, tot destruint la mort en el seu terreny. ***I Pere no ho entén***. Pere no entén que hagi de passar per la crueltat de la mort el qui és triomfador esperat. Normalment ens apuntem més al vencedor que al vençut, la incapacitat de sofrir i la por a morir poden impedir entendre l'entrega del Fill de l'home, acceptar la voluntat de Déu, que vol salvar tothom, àdhuc els exclosos i els que sobren. No acceptar la voluntat de Déu és refusar la crucifixió de Jesús, el perill més greu dels cristians i de l'Església, amb totes les seves conseqüències. En efecte, ***el camí dolorós del Messies és també el camí del i de la militant***. Per això Jesús és tan contundent: *Vés-te'n d'aquí, Satanàs!* La confessió de Pere és vàlida però necessita fer el camí de Jesús fins a la creu. I així poder confessar i viure *l'evangeli de Jesús, el Messies, el Fill de Déu* (Mc 1,1).

I les dues condicions que tot deixeble de Jesús haurà de complir són: 1) negar-se a si mateix per a seguir-lo, renunciant els propis desigs i plans (no ser un egòlatra); 2) la disposició a portar la creu, és a dir, estar disposat a estimar fins a l'extrem, sense esperar res a canvi. ***Hi estic disposat/da?***

2. Mc 9,2-10

²Sis dies després, Jesús va prendre amb ell Pere, Jaume i Joan, se'ls endugué a part tots sols dalt d'una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells; ³els seus vestits es tornaren resplendents i tan blancs que cap tintorer del món no hauria pogut blanquejar-los així. ⁴Llavors se'ls va aparèixer Elies amb Moisès, i conversaven amb Jesús. ⁵Pere digué a Jesús: *Rabí, és bo que estiguem aquí dalt. Hi farem tres cabanes: una per a tu, una per a Moisès i una altra per a Elies*. ⁶No sabia pas què deia,

d'esglaiats que estaven.⁷Llavors es formà un núvol que els anà cobrint, i del núvol va sortir una veu: *Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo.*⁸Però de sobte, mirant al seu voltant, ja no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol amb ells.⁹Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els va manar que no expliquessin a ningú allò que havien vist, fins que el Fill de l'home hagués ressuscitat d'entre els morts.¹⁰Els retingueren aquestes paraules, però discutien entre ells què volia dir això de «ressuscitar d'entre els morts».

MIREM EL TEXT I CONTEMPLEM JESÚS

El sisè dia és el de la creació de l'ésser humà. La humanitat es torna a trobar davant la presència de Déu i és omplerta de la seva glòria.

La muntanya és el lloc on Déu es manifesta a l'ésser humà. Hi ha tres deixebles a la muntanya, *el nucli dur*, que coincideix amb el nombre que cal de testimonis segons la Llei de Moisès.

Apareixen dos personatges cabdals de l'AT, *Moisès i Elies*, els representants de la Llei (la voluntat de Déu) i de la profecia (la interpretació de la voluntat de Déu). Conversen amb Jesús, el qui parla i actua amb l'autoritat de Déu.

Apareix *el núvol* signe de la presència i acompanyament de Déu. I aleshores escoltem la veu del Pare, igual com al baptisme, però aquí s'afegeix la invitació: *escolteu-lo!* Ara el qui diu i fa la voluntat de Déu i la interpreta és Jesús, amb la seva vida i acció. El núvol i la veu del Pare interpreten la transfiguració de Jesús i són la resposta divina a la reacció d'esglai de Pere. Les tendes tenen relació amb *la festa jueva de les Tendes* que recorda la intervenció de Déu en la creació i en la història, per tant, apunta al cel nou i a la terra nova. L'escena de les *Tendes* indica, doncs, l'arribada del Regne (Mc 9,1).

Els tres deixebles **no entenen l'anunci de la resurrecció**, la nova humanitat que Jesús posa en marxa vençant l'acció del mal i l'acarament amb la ignomínia de la mort a la creu, i això ho fa des de l'amor i per això ofereix el perdó sense condicions. Ho van entendre més tard, un cop ressuscitat.

L'escena respon a la pregunta sobre la identitat de Jesús, aquest que camina cap a la creu.

Jesús se'ns presenta com a *Nou Adam*. Jesús es transfigura, no es tracta d'un ésser misteriós ni d'un àngel, sinó d'un humà, d'un humà que s'enfrontarà al mal i a la mort, però ple de la glòria de Déu, va a la foscor amb la llum de Déu que no s'apaga mai.

En el món grec els déus es transformen en humans i ara l'home Jesús és presentat com a ésser diví, del cel nou i de la terra nova.

En poques paraules, la transfiguració de Jesús apunta a la seva victòria sobre el mal i la mort, però també apunta, com a nou Adam, a la victòria de la humanitat sobre el mal i la mort. ***La fe m'ajuda a afrontar la mort i a combatre el mal amb l'amor i el servei?***

3. Mc 9,14-29

¹⁴Quan van arribar on eren els altres deixebles, veieren una gentada al seu voltant i uns mestres de la Llei que discutien amb ells. ¹⁵Tota la gent, sorpresos de veure Jesús, anaren corrents a saludar-lo. ¹⁶Jesús els preguntà: *Què discutíeu amb ells?* ¹⁷Un de la gent li respongué: *Mestre, t'he portat el meu fill, posseït d'un esperit que el priva de parlar.* ¹⁸Quan se n'apodera, sigui on sigui, el tira per terra, i el noi treu bromera, cruix de dents i es queda rígid. He dit als teus deixebles que l'hi traguessin, però no han pogut. ¹⁹Jesús els diu: *Generació descreguda! Fins quan hauré d'estar amb vosaltres? Fins quan us hauré de suportar? Porteu-me el noi.* ²⁰Els l'hi portaren. Així que el noi veié Jesús, l'esperit el sacsejà

violentament; el noi caigué a terra i es rebofcava traient bromera. ²¹Jesús preguntà al seu pare: *Des de quan li passa això?* Ell contestà: *Des de petit.* ²²*Sovint l'ha tirat al foc i a l'aigua per matar-lo. Si hi pots fer res, compadeix-te de nosaltres, ajuda'ns!* ²³Jesús li respongué: *Em dius si puc fer-hi res... Tot és possible al qui creu.* ²⁴A l' instant el pare del noi exclamà: *Crec, però ajuda'm a tenir més fe.* ²⁵Jesús, veient que hi acudia més gent, increpà l'esperit maligne amb aquestes paraules: *Esperit mut i sord, jo t'ho mano: surt d'aquest noi i no hi tornis més.* ²⁶Llavors l'esperit va sortir enmig de xiscles i de grans convulsions, i el noi quedà com mort: tothom deia que ja no vivia. ²⁷Però Jesús el va prendre per la mà, el va aixecar i el noi es posà dret. ²⁸Un cop a casa tots sols, els seus deixebles li preguntaven: *Com és que nosaltres no l'hem pogut treure?* ²⁹Ell els va respondre: *Esperits d'aquesta mena només es poden treure amb la pregària.*

MIREM EL TEXT I CONTEPLEM JESÚS

Ens trobem davant dues situacions: 1) l'angoixa d'un pare que té el fill malalt amb la confiança de què tan sols Jesús el pot curar; 2) la incapacitat dels deixebles de curar un malalt tal com el mestre els ha ensenyat.

D'entrada, Jesús reacciona enfadant-se amb els seus deixebles i amb el pare per la seva manca fe. I després, a casa (és a dir, a la comunitat, a l'equip de RdVO), insisteix en la importància de la pregària per a guarir i nodrir la fe.

Jesús aprofita la guarició per a educar els deixebles en la pregària abans d'actuar contra el mal. I anima els oients a tenir fe. La fe guareix, transforma el mal de les persones en bé, en bondat. Cal constatar la fe del pare abans que Jesús guareixi el fill: *Si hi pots fer res, compadeix-te*

de nosaltres, ajuda'ns! [...] Crec, però ajuda'm a tenir més fe. Tenir fe és confiar en l'acció misericordiosa de Déu.

En definitiva, la fe en Crist (tot i ser petita) ens permet d'afrontar les dificultats de la vida, les angoixes i els mals moments tan personals com d'aquells que ens envolten. ***La pregària m'acompanya en el procés de fe? El diàleg amb Jesús (personalment i a l'equip de RdVO) m'ajuda a afrontar les pors i la debilitat personal (ser curat)?***

4. Mc 9,30-37

³⁰Sortint d'allà, travessaven Galilea, però Jesús no volia que ho sabés ningú. ³¹Instruïa els seus deixebles i els deia: *El Fill de l'home serà entregat en mans dels homes, i el mataran; però, un cop mort, al cap de tres dies ressuscitarà.* ³²Els no comprenien què volia dir, però tenien por de fer-li preguntes. ³³Arribaren a Cafarnaüm. Un cop a casa, els preguntà: *Què discutieu pel camí?* ³⁴Però ells callaven, perquè pel camí havien discutit quin d'ells era el més important. ³⁵Aleshores s'assegué, va cridar els Dotze i els va dir: *Si algú vol ser el primer, que es faci el darrer de tots i el servidor de tots.* ³⁶Llavors va agafar un infant, el posà enmig d'ells, el prengué en braços i els digué: ³⁷*Qui acull un d'aquests infants en nom meu, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat.*

MIREM EL TEXT I CONTEMPLEM JESÚS

Després de la confessió de Pere sobre la identitat de Jesús a Cesarea de Filip (Mc 8,27-35), se'n van i continuen el camí, l'aprenentatge de ser deixeble de Jesús, de ser militant cristià. El camí porta a cap a la vida plena, sense estalviar el sofriment. Al llarg del procés o camí, Jesús cerca espais i moments de formació, lluny de la gentada, on els seus

col·laboradors són instruïts, i els anuncia per segon cop (ho fa tres cops) que patirà, morirà i ressuscitarà (el primer cop: Mc 8,31; i el tercer cop: Mc 10,33-34). Els seus col·laboradors i deixebles no ho entenen perquè es neguen a acceptar la possibilitat del sofriment.

Relacionat amb el segon anunci de la passió, tenim l'ensenyament sobre el servei generós i gratuït especialment als petits (Mc 9,33-37). Jesús educa a casa (l'Església), al si de l'equip de RdVO, però a partir de l'acció, del camí (o procés) que es va fent.

Mentre el primer anunci de la passió destacava el rebuig de Jesús per part de les autoritats religioses, el segon en destaca l'entrega de Jesús. Jesús se sent impulsat a donar la vida per amor. Jesús és entregat als humans i aquí està la clau del seu ser *Messies* (Mc 8,29) Jesús no respon amb violència a la violència, vol ser fidel a la voluntat del Pare, d'estimar fins a l'extrem (Jn 3,16; 13,1).

Com a educador, Jesús és testimoni de la seva entrega davant dels seus deixebles. Tot fent camí, Jesús s'encamina cap a la humiliació total; en canvi, els deixebles parlen sobre qui és el més important. I a casa, a l'equip de RdVO, Jesús ensenya (per això s'asseu) la importància del servei. El qui aspiri ser el primer de tots ha de servir tothom. I la imatge del primer és un infant, el més indefens dels humans. Jesús abraça un infant, com a expressió de l'entrega per amor. Jesús s'entrega per amor envers els qui no compten, envers els sobrants, que són els petits. I acollim Déu quan acollim els petits. ***L'equip de RdVO i la JOC són espais de formació militant? Com sóc educat en posar-me al servei, d'una manera gratuïta i generosa?***

5. Mc 9,38-43.45.47-48

³⁸Joan digué a Jesús: *Mestre, n'hem vist un que es valia del teu nom per a treure dimonis i hem mirat d'impedir-ho, perquè no és dels qui vénen amb nosaltres.* ³⁹Jesús respongué: *No li ho impediui. Ningú que en nom meu faci miracles no podrà després malparlar de mi.* ⁴⁰*Qui no està contra nosaltres, està amb nosaltres.* ⁴¹*Tothom qui us doni un got d'aigua pel fet que sou de Crist, us asseguro que no quedarà sense recompensa.* ⁴²*Però al qui fa caure en pecat un d'aquests petits que creuen en mi, més li valdria que li lliguessin al coll una mola de molí i el tiressin al mar.* ⁴³*Si la mà et fa caure en pecat, talla-te-la. Val més que entris a la vida sense mà, que no pas que vagis amb totes dues mans a l'infern, al foc que no s'apaga.* ⁴⁵*Si el peu et fa caure en pecat, talla-te'l. Val més que entris a la vida sense peu, que no pas que siguis llançat amb tots dos peus a l'infern.* ⁴⁷*I si l'ull et fa caure en pecat, arrenca-te'l. Val més que entris al Regne de Déu amb un sol ull, que no pas que siguis llançat amb tots dos ulls a l'infern,* ⁴⁸*on el cuc no mor i el foc no s'apaga.*

MIREM EL TEXT I CONTEMPLEM JESÚS

Som a casa (a l'Església, a l'equip de RdVO) reunits entorn de Jesús, que ha posat un infant al centre, indicant qui és important i el primer de tots (Mc 9,36). Jesús dóna tres consells: ser comprensiu, ser fidel a la missió rebuda i no escandalitzar els petits o dèbils.

Un de l'equip, en Joan, es queixa que n'hi hagi un de fora que també lluiti contra el mal, lamentant-se que tingui èxit sense ser *dels nostres*. Joan s'estranya que es pugui fer el bé en nom de Jesús sense ser-ne deixeble. I Jesús el convida a mirar com a amic tothom que faci el bé. Aquest relat s'assembla molt al relat d'Eldad i Medad (Nm 11,24-30), on Moisès refusa el sectarisme i afavoreix la coparticipació en el govern del poble.

Jesús instrueix el seu equip. Així doncs, si algú t'ajuda, o et dona un insignificant cop de mà (*un vas d'aigua*) està col·laborant en la teva missió d'anunciar i fer present el Regne. Cal acceptar la col·laboració del simpatitzant. El que importa és l'estimació amagada en l'acció de donar-te un cop de mà, per insignificant que sigui.

En la tradició bíblica, *escandalitzar* significa posar un entrebanc a algú perquè caigui en el camí, en el procés de la fe i del creixement com a persona digna i responsable (com a fill i filla de Déu). Jesús vol que es protegeixi especialment els infants, els senzills, els humils, els indefensos de la comunitat.

Jesús anima a superar qualsevol prova abans de perdre la fe, abans de refusar el do de la fe, amb unes imatges impressionants. La mentalitat jueva veu els òrgans dels cos com a motors dels instints humans, tant els actius (*mà i peu*) com els receptius (*ull*). Ara bé, no s'ha de pensar en l'instint sexual ni en menysprear el cos humà. I les accions no s'han de prendre al peu de la lletra, perquè apunten a lluitar decididament contra el mal.

L'*infern* és una al·lusió a la vall d'Hinnom, tocant a Jerusalem, on s'havien sacrificat infants a Moloc, una divinitat relacionada amb el foc (Lv 18,21; 2Re 23,10; Jr 32,35). Per això es parla de l'infern com a lloc de càstig, i el foc consumiria els castigats. A més, *el cuc no mor i el foc no s'apaga*, són una imatge de l'aniquilació final.

Els deixebles, doncs, hem d'estar disposats a lluitar contra el mal, a saber renunciar i a evitar escandalitzar els dèbils. ***L'equip de RdVO m'ajuda a no ser sectari i a col·laborar amb les persones que treballen per la justícia i la pau? Sóc obstacle en el procés de fe dels altres?***

6. Mc 10,2-16

¹Jesús se'n va anar d'allí al territori de Judea, a l'altra banda del Jordà. La gent tornà a reunir-se al seu voltant, i ell els instruïa, com tenia per costum. ²Aleshores se li van atansar uns fariseus. Volien posar-lo a prova i li preguntaren si és permès a un home de divorciar-se de la seva dona. ³Ell els va fer aquesta altra pregunta: *Què us va ordenar Moisès?* ⁴Li respongueren: *Moisès va permetre de donar a la muller un document de divorci i fer-la marxar.* ⁵Jesús els digué: *Moisès va escriure aquesta norma per la vostra duresa de cor.* ⁶Però, *des del principi de la creació, Déu els va fer home i dona.* ⁷Per això *l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva dona,* ⁸*i tots dos formen una sola carn. Per tant, ja no són dos, sinó una sola carn.* ⁹*Allò que Déu ha unit, que l'home no ho separi.* ¹⁰Un cop a casa, els deixebles tornaren a preguntar-li sobre això mateix. ¹¹Jesús els diu: *El qui es divorcia de la seva dona i es casa amb una altra, comet adulteri contra la primera,* ¹²*i si la dona es divorcia del seu home i es casa amb un altre, comet adulteri.* ¹³Alguns presentaven a Jesús uns infants perquè els imposés les mans, però els deixebles els renyaven. ¹⁴En veure-ho, Jesús es va indignar i els digué: *Deixeu que els infants vinguin a mi. No els ho impediui, perquè el Regne de Déu és dels qui són com ells.* ¹⁵*Us ho asseguro: qui no acull el Regne de Déu com l'acull un infant, no hi entrarà pas.* ¹⁶I els prenia en braços i els beneïa tot imposant-los les mans.

MIREM EL TEXT I CONTEMPEM JESÚS

La gent s'aplega entorn de Jesús, mentre fa camí cap a la seva passió; per això se'n va cap a Judea (Mc 10,1). I Jesús instrueix la gent, que s'aplega al seu voltant, amb un ensenyament sobre el matrimoni i un altre sobre els infants. I l'ensenyament sobre el matrimoni es realitza en dues fases, una en públic i l'altra a casa (a l'equip).

El punt de partida dels fariseus és el text de Dt 24,1, on la Llei de Moisès permet al marit d'expulsar l'esposa (divorciar-se'n). En temps de Jesús es podia desfer legalment gairebé tots els matrimonis. Es vol atrapar Jesús contradient la Llei. I Jesús respon recordant que si es permet desfer l'acord matrimonial és per la duresa de cor dels homes. Jesús afirma que el que importa és el disseny de Déu, que vol que l'home i la dona siguin *una sola carn*, és a dir, una plena comunió que integri la personalitat de cadascú. Home i dona són igual de responsables en l'amor, cap dels dos no pot imposar el seu domini sobre l'altre, ambdós són iguals davant Déu i ambdós són capaços d'estimar-se responsablement i lliurement.

Amb l'ensenyament sobre els infants, Jesús indica com s'ha d'entendre el que vulgui ser deixeble seu, és a dir, s'ha de sentir davant Déu com un infant. En aquell temps no es podia ser amable amb els infants, perquè eren els qui ocupaven l'últim lloc en l'escalafó social.

El Regne de Déu és un regal, per això és dels infants, atès que no poden fer res per merèixer-lo. Fer-se infant davant dels ulls de Déu suposa no voler dominar l'altre, implica d'estar disposat a renunciar a qualsevol privilegi. El Regne ja és present en Jesús per això abraça els infants, indicant que l'amor de Déu els embolcalla. ***L'equip de RdVO i el moviment m'ajuden a no voler dominar l'altre, a no imposar-me? La JOC ens educa en la responsabilitat, en el sentit de sentir-te responsable de l'altre?***

7. Mc 10,17-30

¹⁷Quan es posava en camí, un home s'acostà corrent, s'agenollà davant de Jesús i li preguntà: *Mestre bo, què haig de fer per a posseir la vida eterna?* ¹⁸Jesús li digué: *Per què em dius bo? De bo, només n'hi ha un, que és Déu.* ¹⁹*Ja saps els manaments: No matis, no cometis adulteri, no robis, no acuis ningú falsament, no facis cap frau, honra el pare i la mare.* ²⁰Ell li va dir: *Mestre, tot això ho he complert des de jove.* ²¹Jesús se'l mirà i el va estimar. Li digué: *Només et falta una cosa: vés, ven tot el que tens i dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor al cel. Després vine i segueix-me.* ²²En sentir aquestes paraules, aquell home va quedar abatut i se n'anà tot trist, perquè tenia molts béns. ²³Llavors Jesús mirà al seu voltant i digué als seus deixebles: *Que n'és, de difícil, per als qui tenen riqueses entrar al Regne de Déu!*

²⁴Els deixebles, en sentir aquestes paraules, quedaren molt sorpresos. Però Jesús els tornà a dir: *Fills meus, que n'és, de difícil, entrar al Regne de Déu!* ²⁵*És més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla que no pas que un ric entri al Regne de Déu.* ²⁶Els quedaren encara més desconcertats, i es deien els uns als altres: *Si és així, qui pot salvar-se?* ²⁷Jesús se'ls mirà i digué: *Als homes els és impossible, però no a Déu, perquè Déu ho pot tot.*

²⁸Llavors Pere li va dir: *Mira, nosaltres ho hem deixat tot i t'hem seguit.* ²⁹Jesús digué: *Us ho asseguro: tothom qui per mi i per l'evangeli hagi deixat casa, germans, germanes, mare, pare, fills o camps,* ³⁰*rebrà, ja en el temps present, cent vegades més de cases, germans, germanes, mares, fills, camps, i també persecucions, i, en el món futur, la vida eterna.*

MIREM EL TEXT I CONTEMPLAM JESÚS

De camí cap a Jerusalem, tenim un ensenyament sobre els béns en relació amb el seguiment de Jesús i la vida eterna. L'ensenyament parteix d'una experiència de vida sobre la relació amb els altres (Mc 10,17-22), sobre la qual Jesús reflexiona (Mc 10,23-27), i acaba amb una invitació a seguir-lo (Mc 10,28-30).

Els manaments citats (part horitzontal de la Llei de Moisès) es refereixen a la relació amb els altres i per això Jesús invita a desprendre's de les possessions personals. L'home ric mostra gran respecte per Jesús (s'agenolla davant seu), i Jesús li mostra la bondat de Déu i quina és la seva voluntat. Jesús estima, *mira amb amor* (Mc 10,21), es complau que aquest home sigui sincer i fonamenti les relacions amb els altres en la voluntat de Déu. Ara bé, la voluntat de Déu no consisteix a fer i prou, es tracta de ser, de ser seguidor de Jesús. I seguir-lo sense aferrar-se a res que ho impedeixi. Seguir Jesús significa vincular-se al qui s'ha després de tot allò que li impedia de fer la voluntat del seu Pare del cel. Un cop l'home se n'ha anat (no vol seguir Jesús), Jesús s'adreça als seus deixebles i identifica la vida eterna amb el Regne de Déu, un regne que es fonamenta en la solidaritat fraterna.

Un ric depèn del que posseeix, un pobre depèn de l'amor (gratuïtat i generositat) dels altres, i més en concret, de l'amor de Déu, que tot ho pot. Déu pot tot allò que és impossible per als humans. Jesús indica que hem d'obrir-nos a la gràcia, a la força de l'amor de Déu que actua on s'acaben la força i la saviesa humanes. I finalment, Jesús promet als seus seguidors el do del Regne, tenint present que ja aquí podem experimentar la gratuïtat i la solidaritat que gaudirem en el Regne futur. Déu dona ja ara la seva força i el seu escalf als seguidors de Jesús per a construir el seu Regne. ***L'equip de RdVO m'ajuda a posar els béns als serveis dels altres, al servei del bé comú? La RdVO sobre economia m'ajuda a***

saber compartir el que tinc (béns i temps)? Què m'impedeix seguir l'estil de vida de Jesús?

8. Mc 10,32-45

³²Mentre feien camí pujant a Jerusalem, Jesús els anava al davant i ells n'estaven astorats: els qui el seguien tenien por. Llavors Jesús tornà a prendre a part els Dotze i començà a dir-los el que li havia de succeir: ³³Ara pugem a Jerusalem, i el Fill de l'home serà entregat als grans sacerdots i als mestres de la Llei, el condemnaran a mort, el posaran en mans dels pagans, ³⁴l'escarniran, li escopiran, l'assotaran i el mataran; però al cap de tres dies ressuscitarà. ³⁵Llavors Jaume i Joan, els fills de Zebedeu, s'acosten a Jesús i li diuen: *Mestre, voldriem que ens concedissis el que et demanarem.* ³⁶Jesús els preguntà: *Què voleu que faci per vosaltres?* ³⁷Els li respongueren: *Concedeix-nos de seure amb tu a la teva glòria l'un a la teva dreta i l'altre a la teva esquerra.* ³⁸Jesús els contestà: *No sabeu què demaneu. ¿Podeu beure la copa que jo beuré o ser batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat?* ³⁹Els li respongueren: *Sí que podem.* Jesús els digué: *Prou que beureu la copa que jo beuré i sereu batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat;* ⁴⁰*però seure a la meva dreta o a la meva esquerra, no sóc jo qui ho ha de concedir: hi seuran aquells per a qui Déu ho ha preparat.* ⁴¹Quan els altres deu ho sentiren, es van indignar contra Jaume i Joan. ⁴²Jesús els cridà i els digué: *Ja sabeu que els qui figuren com a governants de les nacions les dominen com si en fossin amos, i que els grans personatges les mantenen sota el seu poder.* ⁴³*Però entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor,* ⁴⁴*i qui vulgui ser el primer, que es faci l'esclau de tots;* ⁴⁵*com el Fill de l'home, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida com a rescat per tothom.*

MIREM EL TEXT I CONTEMPLAM JESÚS

En l'última etapa del camí cap a Jerusalem, Jesús anuncia, per tercer cop als seus deixebles, la passió i mort que allà l'esperen (Mc 10,32-34). Jesús va al davant, ferm en el camí. Aquesta fermesa contrasta amb la por d'alguns dels qui el segueixen. Per això, Jesús torna a *prendre a part* els Dotze (Mt 20,17; Lc 18,31) per aclarir-los el sentit del camí. I tercer cop els recorda la seva mort i resurrecció (Mc 8,31, primer cop). I en aquest context, els germans Jaume i Joan demanen privilegis, mentre els altres s'indignen (Mc 10,35-41); però Jesús corregeix tothom (Mc 10,42-45). Els Dotze s'enfronten (dos per una banda i deu per l'altre) pel poder. No han comprès el camí de Jesús.

Jesús respon a la petició dels germans amb dos elements simbòlics: 1) el fet de *beure de la copa i el baptisme*, és a dir, morir pels altres per amor, i 2) el fet d'*asseure's al tron*, és a dir, compartir la glòria del triomf, però això segon només Déu ho pot concedir.

La clau del seguidor de Jesús consisteix en la donació gratuïta pel Regne (l'acció evangelitzadora i transformadora) i en el fet de gaudir plenament del Regne en el futur (l'herència regalada). ***Ser militant, per tant, suposa aprendre a morir com Jesús, suposa donar-se totalment i lliurement per amor als altres, sobretot als qui no compten.*** Aquesta entrega gratuïta de Jesús els cristians la fem present en l'Eucaristia (la seva sang vessada per a tothom).

El fet d'albirar el final del camí, suscita la petició personal de compartir la glòria del poder amb Jesús. Compartir *la copa i el baptisme* significa compartir el mateix destí. I Jesús apunta tant a la seva mort com al seu triomf sobre la mort per amor als humans, sobretot en favor dels desgraciats de sempre.

El desig del tron de poder és transformat en el desig de donar-se als altres, de servir-los per amor. L'herència és el regal de Déu als fidels en el seguiment, en el camí d'amor i de servei als altres sense esperar res a canvi.

L'anorreament de tot poder i domini sobre el germà és el nou criteri d'autoritat que Jesús estableix. Dues figures, que representen l'antipoder i l'antiprestigi en el nostre món, són models d'autoritat: el *servent* i l'*esclau*. Ara i ací, en la vida eclesial, la *figura del Servent* dibuixa el camí del qui és cridat a *servir els altres i a donar la seva vida com a preu de rescat per tots els homes*. ***En la JOC què hi trobo i què hi cerco? Ser de la JOC em dona poder i prestigi? Per què? Estic disposat/da a compartir la mateixa copa de Jesús (estil de vida)? Quins reptes se'm plantegen si vull entregar-me als altres?***

9. Mc 10,46-52

⁴⁶Arribaren a Jericó. Quan Jesús en sortí amb els deixebles i molta gent, el fill de Timeu, Bartimeu, cec i captaire, s'estava assegut vora el camí. ⁴⁷Va sentir dir que passava Jesús de Natzaret i començà a cridar: *Fill de David, Jesús, tingues pietat de mi!* ⁴⁸Tothom el renyava perquè callés, però ell cridava encara més fort: *Fill de David, tingues pietat de mi!* ⁴⁹Jesús s'aturà i digué: *Crideu-lo*. Ells van cridar el cec dient-li: *Coratge! Aixeca't, que et crida*. ⁵⁰Ell llançà el mantell, es posà dret d'una revolada i se'n va anar cap a Jesús. ⁵¹Jesús li preguntà: *Què vols que faci per tu?* El cec respongué: *Rabuni, fes que hi vegi*. ⁵²Jesús li digué: *Vés, la teva fe t'ha salvat*. A l'instant hi veié i el seguia camí enllà.

MIREM EL TEXT I CONTEMPLEM JESÚS

De camí cap a Jerusalem, Jesús i els qui l'acompanyen han sortit de Jericó i comencem a fer l'ascens al cim del camí. *Jericó* és la porta d'entrada a la terra promesa (Js 6,1). El *Camí* és el nom que identifica el moviment dels deixebles de Jesús (Ac 9,2). Jesús aprofita la guarició d'un cec per aprofundir en el seguiment i accentuar la importància de la fe.

El narrador se situa des del punt de vista del captaire cec. En Bartimeu s'està assegut (al·lusió al fet d'estar reunit al moviment) i vol anar cap a Jesús i participar de la seva missió, però sense la força i la companyia de Jesús no pot. D'entrada, compta amb la força de la seva fe: *Fill de David, Jesús, tingues pietat de mi!* (Mc 10,47.48). Però *l'entorn ho impedeix* (Mc 10,48).

Abans de ser guarit, Bartimeu llença *el mantell*. El mantell és l'única propietat que no es podia manllevar al pobre: Ex 22,25-26. Bartimeu deixa l'única cosa que ningú no li podia prendre ni exigir. Ho deixa tot, cosa que és incapaç de fer *l'home ric* (Mc 10,17-22). La missió és el més important, servir l'Evangeli des de la humilitat, des de la feblesa, és la prioritat de l'acció evangelitzadora i transformadora. Bartimeu demana la visió, és a dir, creure més, creure més per poder seguir Jesús en el seu camí d'entrega fins al final.

Un cop guarit, Bartimeu segueix Jesús en el camí. I seguir Jesús significa ser-ne deixeble. I en Bartimeu el primer que veu és Jesús. I no li diu ni li pregunta res, només el segueix. *Hi veu, i segueix Jesús* en el seu moviment. Tota la seva existència la posa al servei de l'Evangeli i del Regne de Déu.

En Bartimeu esdevé model del deixeble, que consisteix en acompanyar Jesús en el camí cap a la creu, és a dir, ser capaç de donar-ho tot per amor als altres. I per això deixa tot el que posseeix (el *mantell*), res no li impedeix de seguir Jesús.

Jesús no ha fet cap gest de guarició, com havia fet en guarir un cec desconegut (no se'n sap el nom), abans d'iniciar el camí cap a Jerusalem (Mc 8,22-26). Al final del camí, Jesús afirma la importància de la fe: *Vés, la teva fe t'ha salvat*. La fe és la porta d'accés a Jesús. I la fe en Jesús implica seguir-lo en el seu camí d'entrega i de servei. ***Quin mantell o quins mantells he de deixar per fonamentar la meva militància en l'estil de vida de Jesús? En la meva vida i acció, és prou important Jesús perquè la meva militància es fonamenti en el seu estil de vida?***

Com Jesús viu les emocions

-Proposta de recés-

Introducció

Les emocions definides són sis: **la tristesa** davant una situació de pèrdua; **la ira**, davant d'una situació d'injustícia o quan les coses no surten com voldríem o ens sentim maltractats; **l'alegria** quan les coses surten bé o s'aconsegueix una cosa que es desitja molt; **la por** davant una situació de perill; **l'aversió** quan sentim disgust o fàstic cap al que tenim al davant; i **la sorpresa** davant d'una situació inesperada.

L'emoció és una manifestació psíquica vinculada amb la percepció d'un fet del nostre entorn (extern) o del nostre espai mental (intern). El que desencadena les emocions no és universal, sinó que varia segons les cultures, contextos i individus. Les nostres emocions estan lligades a les sensacions corporals i pensaments que finalment ens portaran a l'acció. Per un bon benestar mental i emocional necessitem que aquests tres aspectes –emoció, pensament i acció– vagin en la mateixa direcció.

Les emocions són pròpies de l'ésser humà. Es classifiquen en positives i negatives en funció de la seva contribució al benestar o malestar. Totes les emocions compleixen funcions importants a la vida. I totes les emocions són vàlides: no existeixen emocions bones o dolentes.

Els sentiments són les emocions traduïdes en accions; que expressen la manera habitual i més estable, fruit de decisions i accions, d'organitzar les emocions i de reaccionar davant els esdeveniments. Tothom experimenta emocions, però no sempre aquestes emocions manifesten un mateix sentiment. Exemple la paràbola del bon samarità (Lc 10,30-37), on els encarregats del culte i el samarità experimenten la mateixa emoció d'**aversió** davant l'home apallissat, però no expressen el mateix sentiment. Les opcions personals de vida formen la sensibilitat. Els sentiments classifiquen i identifiquen les emocions fetes conscients. L'experiència i la cultura els van definint i caracteritzant. Per tant, els sentiments són educables i configuren una **sensibilitat pròpia**.

Jesús com a veritable home també experimenta les emocions. Aquest Estudi d'Evangelí fixa sobretot la mirada en com Jesús se situa i reacciona davant les emocions de la por, de la tristesa, de l'enuig o ira, de l'alegria o de felicitat i de la sorpresa. I es fa de la mà dels evangelistes segons Marc (Mc) i segons Lluc (Lc). Ambdós evangelistes mostren **la sensibilitat** de Jesús i la seva humanitat, tot i que no oblidem mai la força especial i l'incondicional suport del seu Pare

Segons Marc

- Jesús experimenta l'escalf del Pare i la força de l'Esperit quan comença la missió (cf. Mc 1,9-11).

Jesús se sap estimat i acomboiat pel Pare i compta amb la força de l'Esperit per a començar el seu ministeri d'anunciar i fer present el Regne de Déu.

- Jesús experimenta la duresa de ser provat empès per l'Esperit i se'n surt per la seva fidelitat a la missió (cf. Mc 1,12-13).
- Jesús es compadeix davant diverses situacions humanes precàries (cf. Mc 1,41; 6,34; 8,2-3).

Jesús manifesta assertivitat.³

Jesús davant la presència del mal no és indiferent, és mogut a fer el bé, a combatre'l amb el bé.

Jesús s'adona de les necessitats materials i espirituals de la gent que troba, és empàtic.

---

³ L'*assertivitat* és la capacitat personal d'expressar els sentiments, les emocions o els pensaments propis de manera lliure i amb seguretat, sense negar els drets dels altres i sense que els altres vegin en aquestes expressions conductes agressives o manipuladores

- Jesús valora la fe dels altres (cf. Mc 2,5; 5,34; 9,24; 10,52; 11,22).

Jesús aprecia la fe dels altres en les seves possibilitats de vèncer el mal.

Jesús també dóna confiança perquè l'altre creixi, cregui que és possible.

- Jesús s'adona del que pensen sobre el que diu i fa (cf. Mc 2,8; 8,16-17; 12,15).

Jesús té la facultat de comprendre les emocions i els sentiments perquè sap sintonitzar amb el qui té al davant, tant positivament com negativament.

- Jesús s'indigna (cf. Mc 3,5; 10,14; 11,12-17) i de debò (Mc 9,19).

Jesús no suporta l'enduriment del cor, no suporta que els altres es tanquin a la veritat.

Jesús no suporta la descreença. Jesús reacciona enfadant-se amb els seus deixebles i amb el pare per la seva manca fe (cf. Mc 9,14-29). I després, a casa (= la comunitat), Jesús insisteix en la importància de la pregària per a guarir i nodrir la fe. Jesús aprofita la guarició per a educar els deixebles en la pregària abans d'actuar contra el mal. I anima els oients a tenir fe. La fe guareix, transforma el mal de les persones en bé, en bondat. Cal constatar la fe del pare abans que Jesús guareixi el fill: *Si pots fer-hi res, tingues compassió de nosaltres, ajuda'ns! [...] Crec, però ajuda la meva poca fe* (Mc 9,22b.24b). Tenir fe és confiar en l'acció misericordiosa de Déu. En definitiva, la fe en Crist (tot i ser petita) ens permet d'afrontar les dificultats de la vida, les angoixes i els mals moments tan personals com d'aquells que ens envolten.

Jesús no suporta que es menyspreïn els infants, pel fet de no ser adults (cf. Mc 10,14).

- Jesús es preocupa de la sort dels companys (cf. Mc 4,39; 6,48).

Jesús no és indiferent al que viu amb els seus companys de navegació.

Jesús s'acosta, des de la discreció, als companys que ho passen malament, i així donar-los un cop de mà.

- Jesús escolta el prec dels altres (cf. Mc 4,38-39; 5,12-13.23-24; 7,26-29.32-34; 8,22-26; 9,23-27; 10,47-52).

Jesús afronta les dificultats dels companys de navegació.

Jesús també sap afrontar el que procedeix del mal, no n'és indiferent.

- Jesús experimenta la força que surt d'ell (Mc 5,30).⁴

La força de Déu que acompanya Jesús el fa sensible a les necessitats i inquietuds de les persones que se li acosten.

- Jesús se sorprèn de la poca fe dels seus veïns (Mc 6,6).

Jesús se sorprèn de no ser acceptat en la seva identitat més pregona.

- Jesús vol passar desapercebut (cf. Mc 1,44; 3,12; 5,43; 7,24.36; 8,30; 9,9.30).

Jesús ni vol fer-se notar ni suscitar falses expectatives. Sap controlar la seva potencialitat, no vol abusar-ne.

Jesús no deixa que els afalacs guiïn la seva acció i el seu ministeri.

---

⁴ Lc 5,17: «Jesús, pel poder del Senyor, guaria els malalts»; Lc 6,19: «Tota la gent intentava tocar-lo perquè sortia d'ell una força que guaria tothom.»

- Jesús mostra paciència, tot sospirant (Mc 8,12).

No cau en la provocació de mostrar les seves capacitats. Jesús controla la seva indignació, el seu enuig. Abans d'engegar la gent a passeig, sospira.

- Jesús beneeix els infants (Mc 10,16).

Jesús mostra la seva simpatia envers els qui no són importants.

- Jesús mira l'altre amb amor (Mc 10,21).

Amb la mirada Jesús mostra el seu amor.

- Jesús no ambiciona el poder ni s'hi deixa atrapar, està convençut que la seva missió és servir els altres i donar-los la vida per amor (cf. Mc 10,35-45).

Jesús és el *Rei* que arriba a la gent des de la senzillesa i la humilitat; que no ambiciona el poder sobre els pobles i per sobre de la gent senzillesa i humil. El seu poder rau en *el servei*. Jesús no cau en el parany dels dos germans, que volen compartir el poder del Rei. I estableix un nou criteri d'autoritat: el servei que implica tota la teva existència, no poses al servei dels altres un temps, un espai, el teu saber, les teves capacitats i habilitats, ho poses tot al servei dels altres. Jesús proposa als fills de Zebedeu (dos dels puntals de l'Església apostòlica) compartir la seva condició de Rei sofrent i humiliat, solidari amb la història dels pecadors. Precisament, *beure la copa*, en la tradició profètica, indica tant una mort dolorosa com la sort reservada als pecadors (per exemple: Is 51,17-23; Jr 25,15; 49,12; Ez 23,31-34; Ab 16; Na 3,11; Ha 2,16; Za 12,2). Jesús és conscient que, refusant tot domini sobre l'altre, se la juga. Jesús assumeix el servei com a mostra del seu amor i de la seva compassió envers els petits i els exclosos.

- Jesús controla la interpel·lació (cf. Mc 11,33; 14,60-61; 15,4-5).

Jesús sap callar quan és provocat i quan li convé. Jesús assumeix la missió des del silenci, des de l'obediència al Pare.

- Jesús valora la resposta assenyada (cf. Mc 7,29; 12,34). Mostra la seva alegria, que comporta compartir.

Jesús escolta i aprèn, sap dialogar posant-se en la situació de l'altre. Jesús apunta a l'essencial en un diàleg.

- Jesús aprecia l'entrega gratuïta (cf. Mc 12,41-43; 14,6-9). De nou, mostra alegria.

Jesús sintonitza amb la generositat i la bondat de les persones senzilles. Jesús connecta amb l'espontaneïtat i la senzillesa, i amb el qui s'arrisquen a mostrar el seu amor sense cap mena de por al ridícul.

- Jesús necessita compartir amb els seus amics la seva entrega per amor i la fidelitat a la seva missió fins al final (cf. Mc 14,22-26). Quan s'està alegre es té necessitat de compartir.

Jesús els mostra així la seva esperança (cf. Mc 14,25) i la seva confiança en l'amor del Pare. Jesús dóna un sentit a la pròpia mort (*ja no beuré més del fruit de la vinya: 14,25a*), és obedient al Pare (l'amen era la resposta de tots els fidels a l'assemblea litúrgica, una resposta que implica, compromet i confirma). Per això, mentre Jesús confirma la seva entrega fins a la mort (obedient al Pare fins al final per amor), està anunciant la seva participació en el banquet del Regne (*en beuré de nou en el Regne de Déu: 14,25b*). Si el fet de no beure al·ludeix a la propera mort, el beure'n de nou apunta a la festa del Regne. Jesús està convençut que s'asseurà al banquet del Regne de Déu (cf. Is 25,6-9). Jesús creu en la seva resurrecció (ho fonamenta en

l'Esclusura: Mc 10,27; 12,18-27). Jesús creu que Déu, el seu Pare, intervindrà a favor seu.

- Jesús experimenta *esglai i angoixa* (Mc 14,33-34).

La proximitat de la mort, encara que sigui per amor, remou les entranyes de qualsevol.

Jesús expressa la seva immensa tristor (cf. Sl 42,6: *Per què aquesta tristor, ànima meva?*) i alhora la seva voluntat de no separar-se del seu Pare, tot i que experimenti l'allunyament progressiu dels deixebles (Mc 14,37: dormen, no vetllen; Mc 14,40: els ulls els pesen: no volen veure el sofriment del seu mestre, no entenen la *desfiguració* de Jesús, quan abans Pere, Jaume i Joan havien vist la seva *transfiguració*: Mc 9,2).

Jesús experimenta el desig d'escapar d'una mort certa i violenta: [...] *i pregava que, si era possible, s'allunyés d'ell aquella hora* (Mc 14,35). *Déu ho pot tot* (cf. Mc 10,27). Jesús sent que només el Pare el pot lliurar d'aquesta mort violenta. I la pregària el manté fidel a la voluntat del Pare, per això demana que els deixebles no es deixin vèncer per la temptació (*vetllin*) i *preguin* per tal no caure-hi (Mc 14,38).

Jesús està angoixat perquè no vol perdre la seva vinculació filial amb el Pare i perquè experimenta com els seus deixebles van distanciant-se'n, allunyant-se'n, perquè no acaben d'entendre o acceptar la seva opció pel Regne (*l'abandonen i fugen*: Mc 15,50).

- Jesús renuncia a la pròpia vida per a gaudir-ne plenament en el Regne de Déu (cf. Mc 15,33-37).

A la creu, Jesús no beu vi amb mirra (narcòtic per als condemnats: Mc 15,23), ni beu vinagre (Mc 15,36). El dejuni recorda la mort, però també apunta a la festa, en aquest cas, la festa del Regne (*en beuré de nou en el Regne de Déu*).

- Jesús experimenta la brutalitat de la violència humana a la creu, però la confiança en l'amor del Pare l'ajuda a sostenir-se en el patiment i a no perdre la dignitat de fill de Déu (cf. Mc 15,34).

Jesús expressa l'actitud del qui es deixa abraçar per l'únic que el pot abraçar en aquest moment de radical i excepcional soledat: *Déu*. Jesús experimenta la força de l'amor del seu Pare que l'amara.

Jesús mor amb dignitat i això impacta i suscita la fe (Mc 15,39).

Segons Lluc

- Jesús creix en edat i saviesa (cf. Lc 2,52).

Jesús madura en la vivència emocional, com qualsevol ésser humà.

- Jesús se sent solidari del poble, que vol un canvi de vida i de mentalitat que faciliti l'arribada i l'acolliment del Regne de Déu (cf. Lc 3,21-22).

Jesús experimenta acompanyament i acomboiament del Pare amb la força de l'Esperit des de la pregària personal, és a dir, des de la seva íntima relació amb el Pare. Jesús se sent estimat pel Pare i enviat per Ell a una missió amb la força de l'Esperit rebuda en la seva humanitat.

- Jesús experimenta l'oposició a la seva missió i que es posi en qüestió la seva identitat humana i divina alhora (cf. Lc 4,1-13).

Jesús experimenta la força del mal, el qual vol impedir que anunciï i faci present la Paraula, l'arribada del Regne (la Terra) i la glòria del Senyor (el Temple), que són els tres pilars de la fe jueva. En la primera prova, el diable suggereix a Jesús que posi la paraula al seu servei i manifesti clarament la seva identitat divina,

prescindint de fer la voluntat del seu Pare, i Jesús replica que l'obediència a la Paraula de Déu és l'aliment, ara i aquí, per a tot ésser humà (cf. Dt 8,3). En la segona prova, abastant amb la mirada tots els reialmes del món, el diable incita Jesús a la idolatria, i Jesús replica amb la fe en l'únic Sobirà del món (cf. Dt 6,13). I en la tercera prova, el diable vol que Jesús dubti, com Israel, que Déu li faci costat, i Jesús replica refusant d'exigir un signe del fet que Déu és amb ell (cf. Dt 6,16).

- Jesús porta la força de l'Esperit que el mou (cf. Lc 4,1.14.18; 10,21; Ac 1,2).

Jesús té experiència d'aquesta força que l'empeny a lluitar contra el mal i el fa fort contra el mal (cf. Lc 5,17; 6,19; 8,46; 11,20), sense deixar-se seduir per la fosca força del mal.

- Jesús sap afrontar la indignació dels altres, sap gestionar el refús que genera entre els seus veïns (Lc 4,28-30).

Jesús domina la situació, no té por del conflicte que ell mateix ha generat.

- Jesús parla amb autoritat (Lc 4,32), sap situar-se davant els altres i genera empatia i confiança.
- Jesús no es deixa endur per la fama, no desitja de fer-se veure (cf. Lc 4,41; 5,14; 8,56), i té clara la missió (Lc 4,43).
- Jesús cerca moments i espais de pregària, de trobada amb el Pare (cf. Lc 3,21; 5,16; 6,12; 9,18.28; 10,21; 11,1; 22,41-45; 23,34.46). Viu l'alegria de la seva intimitat amb el seu Pare. Aquests moments de pregària i trobada gratuïta amb Déu Pare són esperats i desitjats.
- Jesús està atent amb la mirada a la reacció dels altres (Lc 6,10).

Jesús no té por de mirar la cara dels altres quan els interpel·la o qüestiona, sap afrontar amb coratge la reacció dels altres.

- Jesús admira la fe dels altres (Lc 7,9). Aquí també mostra la seva alegria.

Jesús valora que confiïn en la força de la seva paraula.

- Jesús té la facultat de connectar amb els pensaments dels altres (cf. Lc 5,20.22; 6,8; 9,47; 11,17).
- Jesús mostra empatia per una viuda, que només li quedava el fill que la pogués cuidar (Lc 7,13).

Jesús mira la persona que pateix amb la mirada d'amor de Déu. Quan veu plorar la viuda, Jesús comprèn el sentiment de soledat que experimenta la viuda, identificant-s'hi i mostrant-li la força de l'amor de Déu («així que el Senyor la va veure»).

- Jesús aprecia la sensibilitat i l'hospitalitat d'una dona pecadora (cf. Lc 7,44-47).

Jesús no té por dels convencionalismes socials i religiosos, perquè el mou l'amor misericordiós de Déu, la sensibilitat envers la persona que és discriminada, condemnada d'entrada.

- Jesús experimenta la força de Déu que l'acompanya i el fa sensible a les necessitats i inquietuds de les persones que se li acosten (cf. Lc 8,44-46).
- Jesús té l'experiència de veure com Satanàs cau del cel com un llamp (Lc 10,18) i alhora d'omplir-se de la joia de l'Esperit Sant (Lc 10,21). Aquí mostra la seva profunda alegria per la victòria del bé sobre el mal i per compartir la bondat rebuda.
- Jesús manifesta als seus el seu temor per la seva passió i mort (cf. Lc 9,22.43b-44; 18,31-33). I alhora vol morir com a profeta (Lc 13,33). No mostra por, tot i que experimenti angoixa davant el dolor i la mort.

- Jesús és feliç duent a terme la voluntat del Pare (cf. Lc 11,28; 12,50). De nou mostra alegria.
- Jesús és conscient de ser algú que farà coses grans; en concret, *més que Salomó* (gran savi): Lc 11,31; i també *més que Jonàs* (donar la vida): Lc 11,53.
- Jesús és conscient que ha vingut a portar divisió, perquè demana que s'opti pel Regne costi el que costi (cf. Lc 12,51-53). Jesús no evita el conflicte, no té por.
- Jesús no està atrapat emocionalment per la mentalitat de la seva època (cf. Lc 13,2-5), ni per les normes legals que tenallen les persones (cf. Lc 13,10-17; 14,1-6).
- Jesús educa a descobrir un Déu que sempre dóna una nova oportunitat (cf. Lc 13,6-9). Jesús comparteix la seva alegria, perquè sap que Déu deixa fer i ser.
- Jesús afronta sense por el destí del profeta i accepta donar la vida per fidelitat a la seva missió (cf. Lc 13,31-34).
- Jesús valora l'opció pel Regne com a fonamental davant qualsevol altra opció, per això demana fortalesa per a ser valent i discerniment per avançar en el camí del Regne (cf. Lc 14,25-33).
- Jesús mostra empatia amb les persones que el legalisme religiós exclou (cf. Lc 15,1-2), i valora la persona que refà la seva relació amb Déu i els altres (cf. Lc 15,31).
- Jesús anima a fer-se amic dels pobres (cf. Lc 16,1-15) i a no ser-hi indiferent (cf. Lc 16,19-31).
- Jesús valora que es faci el que s'ha de fer, humilment, sense vantar-se'n ni sense esperar-ne recompensa (cf. Lc 17,7-10).

- Jesús aprecia ser agraït (cf. Lc 17,11-19). Jesús mostra l'alegria davant la gratuïtat.
- Jesús valora la insistència, no defallir en la pregària i a confiar sempre en Déu (cf. Lc 18,1-8). Jesús ajuda a afrontar la tristor i l'enuig amb la pregària.
- Jesús reprova jutjar l'altre i vantar-se dels propis mèrits, perquè aprecia la humilitat i qüestiona l'ensuperbiment (cf. Lc 18,9-14).
- Jesús afronta l'entristiment de la persona que és incapaç de desprendre's de la seva riquesa i compartir-la amb els pobres (cf. Lc 18,18-30).

Jesús dóna molta importància a l'opció pel Regne de Déu. La felicitat es troba en el Regne.

- Jesús és conscient que camina cap a la mort, que és el pas cap al Pare (cf. Lc 9,51; 24,26), insisteix en la seva entrega, fins a tres vegades (Lc 18,31-34; la segona vegada: Lc 9,44-45; la primera vegada: Lc 9,22).

Emocionalment, Jesús s'està preparant per afrontar la mort sobtada i violenta com un profeta i també vol ser acompanyat en aquest procés pel seu entorn més proper; per això ha d'assumir també la incomprensió dels Dotze (Lc 18,34) en la seva decisió de donar la vida per amor i per fidelitat a la voluntat del seu Pare.

- Jesús escolta el crit d'aquell que ningú no vol escoltar i que se li nega tenir veu (cf. Lc 18,35-45). I per escoltar s'atura i pregunta per la necessitat de l'altre.

Jesús mostra una especial sensibilitat per escoltar el qui ningú no vol escoltar.

- Jesús s'adona d'aquell que el busca i no mostra cap recança a compartir taula amb un considerat públicament impur (cf. Lc 19,1-10).

Jesús no té por del que pugui dir la gent, actua lliurement i gratuïtament, per amor. Emocionalment, Jesús afronta el menyspreu i valorar la persona, tot i les aparences.

- Jesús es va preparant a assumir de ser refusat pels poderosos i eliminat per ells a causa de la seva missió (cf. Lc 19,11-27).

Jesús sap formular aquest refús amb una paràbola, on es veu com els qui l'haurien de reconèixer com a rei el refusen. A la paràbola, Jesús s'identifica amb el *rei*: odiat pels seus compatriotes i temut per alguns dels seus servents, però que és increïblement generós fins al punt de compartir el poder.

- Jesús té clara la seva missió de presentar-se com a rei d'Israel (cf. Lc 19,28-39), però també assumeix el fet de no ser reconegut com a tal (cf. Lc 19,42-44).

Aquí Jesús es troba davant la dificultat de mostrar-se com a enviat de Déu, com a Déu que visita el seu poble com a rei per portar-li la pau, i la de trobar-se amb el fet que no l'entenguin en el seu paper reial i alhora el refusin com a veritable rei. La missió secreta dels dos deixebles d'anar al poble a buscar el *pollí fermat* i *mai no muntat* només s'entén des de Za 9,9 i Gn 49,11; en efecte, tant la figura del *pollí* com la muntura fermada indiquen el Messies, el rei que sorgirà de Judà i que portarà la pau, i si ningú no l'ha muntat encara, és perquè és reservat per al rei d'Israel.

Per això, en la seva entrada a Jerusalem experimenta dues emocions, la de ser reconegut pels deixebles i la multitud (*felicitat*) i la de ser refusat pels dirigents (*aversió* envers la seva persona), pels qui l'havien de reconèixer pel seus coneixements com a Messies. Així doncs, amb el gest de fer pujar Jesús sobre el *pollí*, els deixebles el reconeixen com a Rei (cf. 1Re 1,33-40) que porta la *pau* (al·lusió a Is 9,5).

Lluc també destaca *tota la multitud dels seus deixebles*, que recorda la multitud d'àngels que lloen Déu (Lc 2,13), i que també ho fan els pastors després de reconèixer el Rei nat (Lc 2,20). Ningú no pot callar davant les meravelles que obra Déu, ni deixar d'aclamar el *Rei* que les du a terme, per això *les pedres cridaran* (al·lusió a Ha 2,11) si els deixebles són silenciats, i cridaran per a reconèixer-lo com el qui porta la Pau de Déu (la salvació). I la benvinguda al Rei (2Re 9,13) és expressada amb *els mantells estesos a terra* com a catifa. En la part oposada, la intervenció dels *fariseus* (Lc 19,39-40) expressa el seu refús a la reialesa de Jesús (anticipat en la paràbola de les mines: Lc 19,14, la paràbola que parla del retorn del Rei).

- Jesús s'indigna davant el negoci del culte (cf. Lc 21,45-48). Mostra el seu enuig amb una acció significativa, perquè quedi clar que amb el bé es pot vèncer el mal.

L'acció simbòlica i profètica de la purificació del temple anuncia la ruptura, la desestructuració, la metamorfosi d'un ordre religiós i l'inici d'una realitat nova, definitiva, en la qual es realitzaria finalment la voluntat de Déu en el seu Regne. Amb aquest gest simbòlic i profètic Jesús expressa la seva pregona convicció que el seu Pare canviarà radicalment les coses.

- Jesús se sent interpel·lat pels adversaris sobre la seva autoritat (cf. Lc 20,1-8). Jesús reacciona positivament davant la sorpresa inicial.

Jesús parteix del significat del baptisme de Joan per tal d'explicitar la seva missió. Jesús considerava (al llarg del seu ministeri) el baptisme de Joan i tota la seva missió com d'inspiració divina. Les autoritats religioses haurien trobat inoportuna de qualificar de purament humà el baptisme de Joan, realitzat per un profeta màrtir, que el poble venerava. Aleshores, si el baptisme de Joan és d'origen diví, també ho és l'autoritat de Jesús. Així Jesús mostra la seva consciència d'actuar amb l'autoritat que li ve de Déu.

- Jesús mira els seus interlocutors per a qüestionar la seva duresa de cor a acollir-lo (cf. Lc 20,9-19).

Jesús és conscient de ser *el fill estimat de Déu* (Lc 20,13; al·lusió a la veu del cel: Lc 3,22). I també que, si continua essent fidel a la seva missió, serà eliminat pels dirigents del poble d'Israel (*la vinya del Senyor*). I expressa el seu sentiment a través d'una paràbola que culmina amb el refús, humiliació (fora de la *vinya*) i mort de l'últim i definitiu enviat: *el Fill*. Jesús posa en evidència els qui l'han rebutjat i expulsat del poble del seu Pare.

- Jesús s'adona que volen parar-li un parany perquè pugui ser acusat d'anar contra la legalitat civil. En concret, Lluc relata: «Aleshores ells, per posar-li un parany, li van enviar uns homes que, fingint-se gent de bé, l'atrapessin en alguna paraula comprometedora i així pogués ser entregat a l'autoritat i a la jurisdicció del governador romà.» (Lc 20,20). Jesús mostra que és un ésser lliure i que lluita per la llibertat de l'ésser humà.

Jesús fuig de la falsa disjuntiva: *o Déu o el Cèsar*? Podria dir molt bé: Déu en el Cèsar. No vol entrar en la dinàmica del mal, utilitzant el nom de Déu per anar contra el poder establert o les realitats humanes que ens trobem o se'ns imposen. Jesús pregunta per la imatge que hi ha a la moneda, la moneda pertany al Cèsar perquè hi ha la seva imatge, però els éssers humans duem impresa la imatge de Déu, per això pertanyem a Déu i ningú no pot dominar-nos, ni pretendre ser el nostre amo i senyor. La imatge de Déu impresa indica llibertat i responsabilitat, que som lliures per a Déu i als altres, que som responsables del que Déu ens ofereix i que res no ens pertany en exclusiva.

- Jesús experimenta l'assetjament dels saduceus perquè refusi la resurrecció dels morts (cf. Lc 20,27-40), però sap mantenir-se fidel a la Llei de Moisès (cf. Lc 20,39).

El punt de partida de la controvèrsia és un costum fet llei (anomenada llei del *levirat*; Dt 25,5-10), que assegurava la descendència legal al germà difunt per la continuïtat en el nom (la vida del difunt queda garantida pels descendents). I a partir d'aquesta pràctica assumida en la Llei de Moisès, els saduceus assetgen Jesús proposant-li un cas inversemblant, però conegut de la religiositat popular (n'és exemple Tb 6,14), a fi de ridiculitzar la fe en la resurrecció.

- Jesús també afronta l'hostilitat experimentada amb la interpel·lació sobre la imatge que els mestres de la Llei tenen de la figura del Messies (cf. Lc 20,41-44).

En aquest ensenyament de Jesús al Temple, revela i alhora amaga la seva real identitat, la seva filiació davídica i divina a partir del Sl 110,1: *El Senyor digué al meu Senyor*. Aquesta al·lusió de Jesús facilità l'ús d'aquest salm en sentit cristològic per la comunitat cristiana. Jesús indica que el Messies no és simplement *fill de David*; en concret, els pregunta: *Per tant, si David l'anomena Senyor, com pot ser fill seu?* (Lc 20,44); aleshores és més que Messies és *Senyor*.

- Jesús s'indigna davant l'estil de vida incoherent i abús dels mestres de la Llei (cf. Lc 20,45-47). Però s'indigna sobretot perquè els caps i mestres del seu poble abusen dels pobres, en concret de les viudes.
- Jesús torna a mostrar la seva disconformitat davant el contrast que es dona entre els rics i la viuda necessitada quan fan l'ofrena al tresor del Temple (cf. Lc 21,1-4). Jesús es queixa davant l'ensenyament dels mestres de la Llei que provoquen que una viuda necessitada hagi de donar tot el que té per a viure.
- Davant l'emoció (admiració) que molts senten davant les impressionants pedres ornamentals del Temple de Jerusalem, Jesús els anuncia la seva destrucció (cf. Lc

21,5-6). Jesús no s'emociona davant l'ornamentació majestuosa i impressionant del Temple, sobretot si la riquesa és fruit de l'abús.

- Jesús ensenya de dia al Temple i passa la nit a la muntanya de les Oliveres, situada davant de la ciutat (cf. Lc 21,37-38). Jesús dóna importància al fet d'ensenyar i el poble que l'escolta valora el seu ensenyament, la qual cosa indigna a les autoritats de Jerusalem.
- Jesús inicia la sortida d'aquest món (*èxode*, pasqua, cf. Lc 9,31) i la seva pujada al Pare amb la seva passió, crucifixió, mort i sepultura. Jesús afronta la seva passió i mort amb serenitat, com a compliment de la voluntat del Pare (cf. Lc 22,1-23,56).

A més, segons Lc, Jesús afronta aquest èxode acompanyat per les *filles de Jerusalem* (Lc 23,28) i per *tots els seus coneguts i les dones que l'havien seguit des de Galilea* (Lc 23,49). I l'afronta mostrant la seva gran misericòrdia (cf. Lc 23,43). I celebra aquest pas, la seva pasqua, amb un sopar solemne, de comiat (cf. Lc 22,14-38). Jesús mor com a *model de sofriment innocent*, i la seva paciència i misericòrdia ens animen a seguir-lo en el seu èxode.

- Jesús experimenta el refús no sols dels seus compatriotes i conciutadans, sinó i especialment, d'un del seu cercle més íntim (Lc 22,3), que havia *cradat i escollit* (Lc 6,12-16). Aquí Lluc presenta el mal personificat en la figura de Satanàs entrant en Judes (també ho fa Jn 13,2.27).
- Jesús comprèn la seva mort com un servei per amor, gratuït i desinteressat: *Perquè, ¿qui és més important, el qui seu a taula o el qui serveix? ¿No ho és el qui seu a taula? Doncs jo, enmig de vosaltres, sóc com el qui serveix* (Lc 22,17).

- Jesús afronta una nova infidelitat des de la serenitat i la misericòrdia, que brollen de la pregària. Jesús reconeix que el mal posa a prova la fidelitat dels seus deixebles, i més en concret, la fe de Pere. Jesús prega perquè no defalleixi la fe de Pere, i la seva pregària és eficaç (cf. Lc 22,31-34).
- Jesús és conscient que el que l'Esriptura diu s'haurà de complir (cf. Lc 22,37).

Jesús experimenta una forta oposició a la seva missió, i agafa el testimoni del *Servent del Senyor* (cf. Is 53,12), donant a entendre que serà tractat com un *malfactor*. Però els seus deixebles no entenen res. Per això, irònicament, Jesús expressa la seva decepció davant aquesta incomprensió i se sent abatut (Lc 22,38: *Ja n'hi ha prou!*).

- Jesús afronta el seu futur davant del seu Pare. Per això es retira a pregar amb els seus deixebles (cf. Lc 22,39-46), tot i que se'n retiri *cosa d'un tret de pedra* (Lc 22,41). Aquest fet indica que Jesús es troba sol davant la temptació d'abandonar. A Marc Jesús es fa acompanyar de Pere, Jaume i Joan (Mc 14,33) i només se'ls *avança un tros enllà* (Mc 14,35). L'evangelista Lluc no precisa el nom de *Getsemaní* com Marc i Mateu, només ha indicat que se'n va, *com de costum, a la muntanya de les Oliveres* (Lc 22,39), el lloc escollit per a pregar (Lc 21,17). A més, això indica que és un lloc ben conegut per Judes, perquè el pugui fàcilment entregar a les autoritats religioses jueves. En el relat lucà, Jesús expressa sòbriament la seva emoció, mostrant la seva fidelitat a la voluntat del Pare (Lc 22,42). Jesús es confia totalment al seu Pare.

En la pregària, Jesús experimenta una força divina que l'ajuda a superar la por a morir com un malfactor (cf. Lc 22,43-44). Jesús rep el suport diví per tal d'arribar fins al final. Certament, un moment emocionalment fort, també de dubte sobre el significat del tràgic destí que l'espera. La tristor de Jesús es contagia als seus deixebles (Lc 22,45). El substantiu grec *ἀγωνία* (*ple d'angoixa*) només surt aquí en tot el NT (Lc 22,44). Jesús mostra angoixa davant la seva tràgica mort.

Jesús insisteix en la pregària, com a font per superar la por a la mort i per afrontar-la lliurement i amb amor (Lc 22,46). I gràcies a la pregària, Jesús no perd el control de si mateix i afronta decidit la mort prematura, sense angoixa ni por.

- Jesús manifesta la seva compassió curant la ferida d'un dels seus agressors, al contrari de l'actitud violenta d'un dels seus deixebles que es deixa dur per l'impuls d'autodefensa (Lc 22,50-51). Jesús transforma en bé el mal que rep. Jesús permet que se'l detingui, atura tota possible acció de defensa violenta. Jesús ha pres la decisió d'entregar-se per fer la voluntat del Pare, que mostra misericòrdia amb tothom. Jesús domina la situació, no es deixa abatre per les forces del mal que s'han apoderat dels seus oponents.

Jesús relaciona el mal que s'abat contra ell amb el disseny salvífic del seu Pare: *Heu sortit amb espases i garrots, com si fos un bandoler [...]. Però aquesta és la vostra hora: l'hora del poder de les tenebres* (Lc 22,52-53). Ara és el moment de la manifestació del mal, que omple de *fosc* tota la terra (cf. Lc 23,44). Només amb l'amor es pot vèncer el mal i la traïció. Precisament amb un bes és traït: *Judes, ¿amb un bes traeixes el Fill de l'home?* (Lc 22,48).

- Jesús mostra novament compassió, ara envers un dels seus: *Llavors el Senyor va girar-se i mirà Pere; i Pere es recordà de les paraules que el Senyor li havia dit: «Avui, abans no canti el gall, m'hauràs negat tres vegades.»* (Lc 22,61).
- Jesús se sap controlar davant el maltractament rebut (cf. Lc 22,63-65), perquè s'ha posat a les mans del seu Pare, i ho veu com a conseqüència de la seva fidelitat a la voluntat del Pare, es compleix el que intuïa que li passaria si era fidel a la seva missió (Lc 18,32; cf. 23,11.36). Jesús experimenta la humiliació.
- Jesús està convençut que en sortirà vencedor, que la justícia de Déu resplendirà davant l'obstinat refús i l'hostilitat de les autoritats jueves: *Però des d'ara el Fill de l'home estarà assegut a la dreta del Déu totpoderós* (Lc 22,69). Aquí Jesús, inspirant-se en el Salm 110,1 i combinant-lo amb Dn 7,13, mostra el seu convenciment que serà investit amb el poder de Déu enfront dels qui el volen eliminar. Jesús no es deixa acoquinar per l'interrogatori, perquè està emocionalment preparat per sortir-se'n, tot i tenir-ho tot en contra. Jesús no vol entrar en el joc dels interrogadors (cf. Lc 22,67-71).
- Jesús admet ser *el rei dels jueus* (Lc 23,3) davant l'acusació formalment política d'amotinar el poble i de prohibir pagar impostos al Cèsar (Lc 23,2). Només a Lc trobem aquesta acusació política contra Jesús. Tot i que al final, l'evangelista deixi clar que Jesús és innocent, també del delicte de sedició (Lc 23,4). Jesús es troba davant la declaració d'innocència de l'autoritat romana i la de culpabilitat de l'autoritat religiosa (Lc 23,5).

- Jesús domina en tot moment la situació d'acarnissament a la qual és sotmès per Herodes (cf. Lc 23,6-12). Jesús mostra serenitat i domini de la situació, experimenta el suport incondicional del seu Pare.

Jesús, acceptant ser humiliat i befat, fa que Pilat i Herodes es reconciliïn (Lc 23,12), així es manté fidel al seu Pare. Jesús, humiliat pels poderosos, esdevé instrument de reconciliació. Jesús també és declarat innocent per l'altra autoritat política de Palestina.

- Jesús mostra tristesa envers les dones de Jerusalem (cf. Lc 23,28-31), perquè patiran les conseqüències de les forces del mal que s'abatran sobre la seva ciutat (*arbre sec*, que crema), ja que ell en sortirà vencedor (*arbre verd*, que no crema). Si Déu permet que l'innocent Jesús pateixi una mort tràgica com la que li prepara la ciutat de Jerusalem, quin serà el final de la pròpia Jerusalem? Jesús serà crucificat (*arbre verd*) i la ciutat de Jerusalem serà destruïda (*arbre sec*, consumit pel foc): *Perquè, si tracten així l'arbre verd, què en serà, del sec?* (Lc 23,31).

Jesús manifesta la seva tristesa perquè les dones de Jerusalem, que ploren pel seu tràgic destí, patiran les conseqüències del fet que les autoritats de la seva ciutat es deixin seduir per les forces del mal. Jesús novament mostra la seva convicció que se'n sortirà.

- A l'hora de la crucifixió (Lc 23,33-44), Jesús experimenta el sofriment quan el poder de les tenebres l'embolcalla (Lc 22,35; 23,44) i se sotmet a la màxima humiliació: és insultat per les autoritats (Lc 23,35), pels soldats (Lc 23,36) i per un dels dos malfactors (Lc 23,39); és desposseït de tot el que porta a sobre, els seus últims lligams amb l'existència terrenal: «Després *es repartiren els seus vestits i se'ls jugaren als daus*» (Lc 23,34). Jesús és atacat en la seva

dignitat humana i experimenta aflicció per l'oposició que rep i perquè les forces del mal mostren tot el seu poder. Pilat també el ridiculitza (cf. Jn 19,19) amb la inscripció: *Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: «Aquest és el rei dels jueus.»* (Lc 23,38).

Jesús, tot morint com un criminal, entra *en la seva glòria* (Lc 24,26), però no hi entra sense haver salvat els qui sofreixen, inclosa l'*escòria* (Lc 23,43). Abans *Lluc* ha citat explícitament *Is 53,12* (Lc 22,37), a fi d'indicar l'extrema humiliació de Jesús, crucificat entre dos *delinqüents* (Lc 23,32-33).

- Jesús exerceix, d'una manera impressionant i per últim cop, el seu poder reial i messiànic de perdonar els pecats, de justificar, d'oferir el do de la salvació, superant tot límit: *En veritat t'ho dic: avui seràs amb mi al paradís* (Lc 23,43). I *l'avui* expressa el sentit de la mort de Jesús per la humanitat: Jesús passa de la mort a la seva *glòria* salvant tots els pecadors, tots els exclosos a causa de les seves accions. El qui experimenta la misericòrdia de Jesús és el malfactor que se li adreça anomenant-lo pel seu nom propi, i no com a *Senyor*, tot reconeixent-lo com a rei misericordiós: *Jesús, recorda't de mi quan arribis al teu Regne* (Lc 23,42). La manera positiva d'afrontar Jesús la mort comporta una altra reacció positiva, la del malfactor penedit.

Lluc ha dramatitzat com Déu regala la seva salvació en Jesús, constituint-lo *en jutge de vius i de morts* (Fets 10,42), per mitjà del seu sofriment i la seva mort en creu. Així transforma una escena d'infàmia en una escena de misericòrdia. La reacció davant els insults i la humiliació no és d'odi, sinó de perdó. I una escena de mort es converteix en una escena de vida. L'excés de bé destrueix la força de les tenebres, i *el sol naixent* (Lc 1,78) brilla enmig de *la foscor* (Lc 23,44).

- Abans d'expirar, Jesús exclama: *Pare, confio el meu alè a les teves mans* (Lc 23,46; al·lusió a Sl 31,6). Segons el narrador lucà, l'actitud de Jesús és de confiança, està convençut que Déu està al seu costat i que el seu amor no el deixarà mai (tal com ho indica el pare de la paràbola de Lc 15). Amb tot també hi veu la mort de l'innocent: *es repartiren els seus vestits i se'ls jugaren als daus* (Lc 23,34b: es tracta d'una citació del Salm 22). El narrador lucà veu en el crucificat un innocent protegit de Déu.

Jesús és conscient del fracàs de la seva acció, amb tot, creu en la seva causa, i per això està convençut que triomfarà, perquè està duent a terme la missió que el Pare li ha confiat: instaurar el Regne de Déu, és a dir, l'espai de fraternitat de tots els pobles i l'existència de comunió amb Déu i amb els pobres i entre nosaltres, una veritable xarxa de relacions. Al final, resplendiran totes les paraules i accions de Jesús, tot i el seu fracàs aparent, perquè el que importa és dur a terme la voluntat de Déu, implicant-se fins al final, sense por.

En resum, en aquest moment cabdal, davant la mort, Jesús expressa la seva adhesió al Pare i la seva esperança final en la vinguda del Regne de Déu.

Jesús afronta la mort totalment orientat vers el seu Pare i ho fa amb les paraules del Salm 31,6 i no amb les del salm 22,2 com Mc 15,34. Jesús mor en pau; tot perdonant i acompanyat per dos cataclismes (Lc 23,44-45) i d'una multitud, *dels seus coneguts i de les dones que l'havien seguit des de Galilea* (Lc 23,49).

Els dos efectes especials signifiquen la victòria de la llum sobre la foscor i l'accés al món diví (amb l'esquinçament *de la cortina del santuari*). La foscor que s'abat *sobre tota la terra* simbolitza la injustícia comesa contra un innocent. Els testimonis constaten novament la innocència de Jesús per boca del centurió (Lc 23,43), abans havien declarat la seva innocència Pilat, Herodes i el

malfactor penedit; i això glorifica Déu: *donava glòria a Déu* (Lc 23,47a). S'ha complert la voluntat de Déu.

- Jesús realitza el que havia significat amb l'acció de gràcies – amb gestos i paraules interpretatives– sobre el pa i les dues copes en el seu Últim Sopar (cf. Lc 22,14-20). El fet es digui que els testimonis s'ho miren des de la distància (Lc 23,49), podria ser una al·lusió als salms 38,12 i 88,9,⁵ i expressaria lamentació davant la injustícia comesa.

Síntesi

Les emocions de Jesús mostren sentiments de compassió, de misericòrdia, d'assertivitat i d'empatia envers les persones amb qui es troba o topa. Aquestes emocions forgen una **sensibilitat pròpia**, fent que Jesús actuï amb llibertat. La sensibilitat de Jesús és model per al creient, per això sant Pau ens convida a tenir *els mateixos sentiments de Jesucrist* (Fl 2,5), perquè el consol, el coratge, la comunió i l'amor els trobarem en Jesucrist (Fl 2,1).

Pau ha intuït que la plenitud de la joia està en la recerca d'aquesta *comunió*; a la qual els cristians hi som inserits pel baptisme. Per això, els cristians hem de sintonitzar amb la *manera de sentir* que correspon a la nostra nova existència de comunió. Així, en comunió entre nosaltres i amb Jesucrist, els cristians estem orientats, i per això animats, a actuar segons la *manera de sentir* que hem contemplat en la *humiliació* (Fl 2,6-8) i en l'*exaltació* (Fl 2,9-11) del nostre Senyor Jesucrist.

Marc i Lluc relaten molt bé aquesta sensibilitat de Jesús en els seus respectius relats evangèlics.

---

⁵ Sl 38,12: *Amics i veïns s'aparten de les meves ferides, els meus parents es mantenen a distància*; Sl 88,9: *Has allunyat de mi els coneguts, m'has fet repugnant per a tothom; estic reclòs, no puc sortir*.

Inserit vitalment en Jesucrist pel baptisme, he estat capacitat, i per això se m'exhorta a actuar segons **la sensibilitat de Jesucrist**, contemplada en la seva paràbola d'humiliació i d'exaltació. I Jesucrist ha arrelat la seva sensibilitat en l'amor amb el seu Pare. Per tant, això implica arrelar-me en l'amor rebut del Pare i del seu Fill amb el do i la força de l'Esperit. L'Eucaristia i la Paraula de Déu que m'ofereix l'Església m'hi ajuden i m'hi sostenen.

Sobre el militante de la JOC,

Joseph Cardijn dijo:

- “El verdadero militante nunca se queda sólo, debe formar un equipo, un grupo de la JOC, una pequeña comunidad en la que cada uno conoce al otro y no tiene miedo de hablar”
- “El militante de la JOC es un amigo y compañero para el resto de miembros de la JOC, no alguien que órdenes, no un extraño sino un trabajador que comparte las mismas dificultades.”
- “¿Qué hace a un militante? No es un título vacío dado a un joven trabajador ni es simplemente un cargo. Ser un militante es una cualidad y una aptitud. Un militante es un joven trabajador que ha llegado a entender que en su vida tiene una responsabilidad hacia sus amigos. Ejerce una influencia sobre aquellos que le rodean, sobre otros jóvenes trabajadores. Es el quien da vida a la JOC, es él quien está en el origen de la JOC”
- “Un testimonio de Cristo; la llamada nos pide también que debemos ser testimonios de Cristo. Debemos dar testimonio de Cristo no sólo con las palabras, no sólo a través de nuestros actos, sino con toda nuestra vida. Todas las acciones de nuestra vida cotidiana se transforman completamente cuando se convierten en actos apostólicos.”

- “Debe ser un jocista en su casa, con sus padres, con sus hermanos y hermanas, en su lugar de trabajo, cuando va a comer y cuando habla con alguien. Así es como vemos la verdadera JOC. Pero se le tiene que enseñar cómo, y ayudarle a convertirse en jocista.”

- “La primera manera de formar a un militantes es tener contacto personal con él, ya que el contacto personal supone confianza. Le formas por la conversación y la amistad. Le hablas y le haces hablar, y ver y reflexionar. Sabes su opinión. Los militantes no se producen en cadena como los coches, sino formados personalmente, individualmente, uno a uno.”

- “Existe una expresión flamenca que ilustra las tres etapas de la formación: Voordoien, meedoen, nadoen (hacer antes, hacer con, hacer después). Voordoien: uno mismo tiene que hacer el trabajo antes de pedirle a otro que lo haga. Meedoen: a continuación es necesario que lo haga con él/ella. Nadoen: después de esto uno debe conseguir que él o ella hagan el trabajo, pero siempre explicando, ayudando y apoyándole. Toda la formación depende de estas tres etapas. Es el método que una madre usa con su hijo o hija, o un artesano con su aprendiz”

- “Las reuniones de los militantes son una parte esencial de su formación. Así como uno no puede formar individuos a través de una acción o de una responsabilidad únicamente, tampoco se puede formar militantes simplemente por la acción de una persona

sobre otra, porque necesitan compartir sus dificultades, aprender a liderar, a actuar con otros, y a ganárselos. Nadie trabaja solo en la Iglesia, porque todos están en el Cuerpo Místico. No hay manera de trabajar sólo, es contrario al Cristianismo.”

- La fuerza motor de Joseph Cardijn fue la creencia que cualesquiera de los jóvenes trabajadores, chicos y chicas, podían ser formados como militantes que “empapados en la realidad de la vida de los jóvenes trabajadores, conscientes de sus retos y cercanos a sus dificultades y, al mismo tiempo, inmersos en la verdad de que cada joven trabajador y cada joven trabajadora tiene aquí en el mundo, desde el momento de su concepción y su nacimiento, una vocación divina personal, únicamente suya, una vocación divina irremplazable, una magnífica vocación divina.”
- “Una formación de los militantes de la JOC tiene que ligar la profundización de una vida cada vez más única a Cristo y el desarrollo de un espíritu abierto al mundo concreto, sensible a los problemas cotidianos y preparado para ser fuente de esperanza y de vida nuevas a través de su acción y compromiso cotidiano.”

6. BIBLIOGRAFIA

CARDIIN J., *La JOC, un missatge viu* (Emaús 104) Barcelona: CPL 2012

PATIN A., *L'anomenat Jesús* (Testimoni 25) Barcelona: Claret ¹¹ 2014

GUIJARRO S., *El camino del discípulo* (Nueva Alianza 230), Salamanca: Sígueme 2015

Promijoc

SUAU, T., *De Cafarnaüm a Jerusalem* (Club de butxaca 108), Barcelona: PAM ⁴ 2006

